

—Κτύπησε τον κόκορά σου, όπως κτυπάω κι' εγώ την κόττα μου, είπε εκείνη, και να ιδής πώς θα σου γεννάει!

—Ο γέρος, κούτος, έφυγε, αρπάξε τον πετεινό από τις φτερούγες, και του έδωσαν ένα καλό ξύλο.

—Να και τούτη, ζωντόβολο! να και τούτη, άκαμάτη! να μάθης να τραγουδάς και να κούζιγες όλη μέρα, χωρίς να γεννάς ούτε μισό αυγό!

Ο δυστυχισμένος πετεινός εξέφυγε τέλος πάντων από τα χέρια του, ανέβη στην κοπριά του, και άρχισε να την σκαλίσει λυπημένος. Και να, εκεί που έσκαπτε, βρίσκει ένα παλιό πουγγί, που είχε μέσα δυο δεκάρες. Το πήρε άμέσως στην μύτη του, και άρχισε να το τρίβει με υπερηφάνεια, πρώτα μέσα στην αύλη, έπειτα έξω στο δρόμο.

Εκείνη την ώρα έπερνούσε μια άμαξα με τέσσερα άλογα, και μέσα στην άμαξα εκάθητο ένας αφέντης μεγάλος και τράνος.

—Μπα! είπε τι κρατεί στο στόμα του εκείνος ο πετεινός; Γιάννη, σταμάτησε γρήγορα τα άλογα και πιάσε μου εκείνο τον πετεινό!

Ο Γιάννης έπιασε τον πετεινό, του έπηρε το πουγγί από το στόμα, και το έφερε στον αφέντη του. Εκείνος, άμα είδε πως είχε μέσα μόνον δυο δεκάρες, το έριξε στην τσέπη του, χωρίς νάνησυχήσει περισσότερο. Και η άμαξα ξεκίνησε.

Αλλά ο πετεινός, έξω φρενών που τον έληστευσαν έτσι, έπηρε την άμαξα το καρότιν, και έτρεξε, και έπετούσε, και έφώναζε δυνατά:

—Κουκουρίκου! έ, αφεντικό! Δός μου το πουγγί με τις δυο δεκάρες! Κουκουρίκου!

Η άμαξα έτρεχε, ο πετεινός την ένυγνιούσε όλονένα.

—Ουφ! αυτό το πουλί είνε ανυπόφορο! έφώναζεν ο αφέντης. Είνε ικανός να μάς κινήγησεν ως την άκρη του κόσμου με τα ξεφωνητά του. Γιάννη! πιάσε μου τον πετεινό, και ρίξε τον σε εκείνο το πηγάδι που βλέπεις εκεί πέρα!

Και να, ο καιμένος ο πετεινός μέσα στο βαθύ πηγάδι! Όμως, αντί να νομιστεί ότι ήλθεν η τελευταία του στιγμή και άρχισε τα κλάματα, — όπως θα έκαμνε κάθε άλλος στη θέση του, — αυτός πίνει, πίνει, πίνει... Σε λίγο ήπιεν όλο το νερό του πηγαδιού, και μόλις βρέθηκε σε ξηρά, δίνει μια με τις φτερούγες του και φρρρρ! να σου τον έξω.

Είχε γίνη πολύ χονδρός, γιατί το νερό του πηγαδιού τον είχε φουσκώσει σαν βαρελι. Και όμως τώρα τρέχει πειδ γρήγορα, και φωνάζει ακόμη δυνατότερα:

—Αφεντικό! έ, αφεντικό! δός μου το πουγγί με τις δυο δεκάρες! Κουκουρίκου!

—Να χαθής! πάλι μπροστά μου βρέ-

θηκας; έφώναζεν ο αφέντης πώς δεν ένπνιγνικες!

Εκείνη την ώρα η άμαξα έφθασεν απέξω από το σπίτι. Ο αφέντης κατέβη, αλλά η φωνή του πετεινού τον έξεκούφαινε.

—Πιάστε τον και δώστε τον της μαγειρίσας να τον βάλη στο φούρνο, να μή τον άκούω πιά!

Η μαγειρίσα αρπάξε τον πετεινό και τον έκλεισε στο φούρνο. Έπειτα έφυγε γι' άλλες της δουλειές. Αλλά ο πετεινός εξέρασε τότε όλο το νερό, που είχε πιη στην πηγάδι, και το νερό σβύνει τη φωτιά, και τρέχει παντού και πλημμυρίζει το μαγειρείο.

Όταν έγύρισεν η μαγειρίσα και είδε όλο εκείνο το κακό, τρέχει στο φούρνο, τον άνοίγει... και φρρρρ! να και πετιέται ο πετεινός, και με φωνή δαιμονισμένη ξαναρχίζει:

—Κουκουρίκου! αφεντικό, έ, αφεντικό! δός μου το πουγγί με τις δυο δεκάρες!

—Καλέ αυτός είνε ο διάβολος μεταμορφωμένος! κράζει η μαγειρίσα τρομαγμένη, και τρέχει να διηγηθή τί συνέβη.

—Η διάβολος είνε η πετεινός, πιάστε τον, διατάζει ο αφέντης, και κλείστε τον εις το πιθάρι που βάζω τα χρήματά μου. Εκεί-μέσα χωρίς άλλο θα ψοφήσεν η πείνας.

Το είπε και το έκαμαν εύθως.

Ο πετεινός όμως άρχισε να τρώγει, να τρώγει, και έτσι έφαγεν ότι είχε μέσα το πιθάρι. Όταν, ύστερ από μερικές ημέρες, με την ιδέα ότι θα τον εύρισκαν ψόφιο, έπήγαν να τον βγάλουν, ο καλός σου πετεινός εξέπεταχθηκε βαρύς, και με φωνή χοντρή και δυνατή σαν κ ο ν τ ρ α μ π α σ ο, άρχισε το συνειθισμένο του τραγούδι:

—Αφεντικό, αφεντικό! δός μου το πουγγί με τις δυο δεκάρες!

—Ρίξτε τον μέσα στο κοπάδι! φωνάζει ο αφέντης έκαστικώς. Βώδια, γελάδες, ταύροι, άλογα, σκυλιά, θα τον πατήσουν και θα τον λυώσουν.

Τον πήγαν άμέσως στο λειβάδι. Ο πετεινός όμως τη δουλειά του! Τρώγει, τρώγει, τρώγει. Αντί να τον φάγουν, τα έφαγε όλα. Πάνε τα βώδια, πάνε η αγελάδες, πάνε τα μεγάλα ζωντανά. Έπειτα βάζει εμπρός τα μικρότερα: μοσχάρια, γίδες, πρόβατα, κατσίκια, όλα τα καταπίνει!

Από το άμετρητο κοπάδι δεν μένει πια ούτε ρούθουνι, και ο πετεινός έγινε τόσο μεγάλος, τόσο πελώριος, που όταν έξύγωσε στο σπίτι, η σκιά του έσκοτίνασε τον ήλιο! Ένόμισαν πως ένύκτωσε, και η φωνή του τους έφάνηκε σαν βροντή.

—Αφεντικό! αφεντικό! δός μου το πουγγί με τις δυο δεκάρες!

Τον πιάει ένας φόβος τον καλό σου τον αφέντη, με ένας φόβος, που δεν

βλέπει πιά εμπρός του, κοντεύει να τρελλάθη. Τι είχε πάλι αυτό; Πώς να γλυτώσεν από τον δαίμονα;

Και, — τί είχε να κάμη; — πέρνει το γουρσουζικό πουγγί και του το ρίχνει. Ο πετεινός το αρπάζει και φεύγει.

Φεύγει μα έξοπισω τον άκολουθεί όλο το όρνιθαρείο: όρνιθες, πάπιες, χήνες, ινδιάνοι, ως και τα περιστέρια ακόμη, όλα φεύγουν, και ο αφέντης άπομένει πτωχός και έλεεινός.

Ήθελε να κρατήσεν το ξένο πουγγί με τις δυο δεκάρες, ήθελε να δικάσεν το μικρό και αδύνατο πετεινό, και την έπαθε. Καλά να πάθη!

Κάτ-κάτ-κάτ-κοντάκ! έτραγουδούσεν η όρνιθα της γρηάς.

Και η γρηά έδβαινε πάντα από τη φωλιά κατενθουσιασμένη: — Ψυχή μου όρνιθα! Ψυχή μου αυγά! Κανένας στον κόσμο δεν έχει καλλίτερα!

Ο γέρος, επάνω στην καμαρούλα του, τ' άκουεν όλα αυτά, και ήταν λυπημένος και θυμωμένος πολύ, που δεν είχαν όρνιθα αυτές να του κάνη αυγά, και δεν έδλεπε πια ούτε τον πετεινό του.

—Παληγόρη! έλεγε με πηρες στο λαιμό σου με τη συμβουλή που μου έδωσες! Έκτύπησα τον κόκορά μου και μουφυγε ο κακομοίρης! Κρίμα στο ώρατο πουλί! Τι εύμορφα πτερά που τα είχε! Τι δυνατή και καθαρή φωνή! Κρίμα, κρίμα!

Δεν ήξευρε πώς να παρηγορηθή ο καιμένος ο γέρος, όταν έξαφνα, μια μέρα, άκούει απέξω μακρυσά:

—Κουκουρίκου κού! Κουκουρίκου-κούσου!

Η καρδιά του έκτύπησε.

—Καλέ μην είνε ο κόκοράς μου; Και κατεβαίνει τη σκάλα όσο γρηγορώτερα μπορούσε με τα γεροντικά του ποδάρια.

—Ναί, ναί, είνε ο κόκοράς μου! λέγει χαρούμενος. Γνωρίζω τη φωνή του! δεν με γελάει μένα αυτή η φωνή. Άνοίγει την έξώπορτα, και ο πετεινός έμβαίνει.

Όταν τον είδε τόσο μεγάλο, ο γέρος τα έχασε, απέμεινε βουβός και τον έκύταζε...

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη και τη χαρά του γέρου, όταν ο πετεινός άρχισε να ξερνά στην αύλη ό,τι είχε καταπιη εις το σπίτι του αφέντη: γελάδες, βώδια, άλογα, πρόβατα, λίρες, τσεκινια, φλωριά. Έπειτα τα πουλιά, όρνιθες, χήνες, πάπιες, ινδιάνους, περιστέρια. Γεμίζει η αύλη, γεμίζει το σπίτι. Ο γέρος τώρα είνε πάμπλουτος, εύτυχισμένος.

Τάκούει, τα βλέπει η γρηά, και πηγαινει να του γυρέψη λίγο γάλα.

—Σου γύρεψα την άλλη φορά ένα αυ-

γό και μου το άρνήθηκες, άποκρίθηκε ο γέρος. Έπειδη όμως αντί γι' αυγό, μου έδωκες μια καλή συμβουλή, αυτή την ίδια συμβουλή θα σου την δώσω όπισω:

Πήγαινε να κτυπήσης την όρνιθά σου, όπως έκτύπησα τον κόκορά μου. »

Τρέχει εύθως η γρηά και άρχίζει να κτυπά την όρνιθά της με μανία, με λύσσα.

—Να και τούτη, παληόκοτα, που δεν ξεύρεις παρά να γεννάς αυγά. Άσει, πήγαινε να μου φέρης και συ τα καλά, που έφερεν ο κόκορας στον αφέντη του.

Άμα έγλυτώσεν από τα χέρια της γρηάς, η δυστυχισμένη όρνιθα έδγηκεν έξω, και για να δροσισθή από τη φλόγα του ξυλοφορτώματος, έπήγε και ήπιεν από το νερόν ενός βάλτου.

Άλλά μέσα σε αυτό το βάλτο ήταν ένα κουμπί. Η όρνιθα το καταπίνει, την πιάνουν άμέσως πόνοι στην κοιλιά, και γυρίζει στη φωλιά της κακώς έχοντας.

Οι πόνοι δυναμώνουν σε λίγο, της έρχεται ένας φοβερός έμετός, και από το κακό της άρχίζει να ξεφωνίζει: Κάτ! κάτ!

Η γρηά, άμα άκουσεν αυτά τα κακαρίσματα, ένόμισεν ότι η όρνιθα γεννά, και έτρεξε να πάρη το αυγό. Εκεί όμως βλέπει σε τι χάλι είχε κάμη τη φωλιά της... την πιάνει ο θυμός, αρπάζει την όρνιθα και την κτυπά τόσο πολύ, που η κακομοίρα έψοφισε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Κι' άνισως έχω την χαρά,
κι' είμαι σε μέρος ξένο,
Μά να την νοιώσω δεν μπορώ,
Γιατί λυπούμαι, λαχταρώ,
Πούμαι από σένα μακρυσά,
χωριό μου αγαπημένο!

Όσες κι' αν βλέπω εύμορφίες
σε άλλα μέρη, ξένα,
Εκεί να μείνω, να σταθώ
Ούτε μίαν ώρα δεν ποθώ.
Γιατί, αν βρισκω εύμορφίες,
δεν βρισκω ό,τι σε σένα.

Άγάπη βρισκω εις έσέ,
μικρό μου χωριδάκι
Θαρρώ κ' η γη σου μου γελά
Και ο ούρανός σου από ψηλά.
Πώς με χαιδεύει, με φιλεί
το κρύο σου άγεράκι.

Κι' όταν να βλέπουνε το φως
τά μάτια μου θα πάψουν,
Μεγάλη θάχουν άπονία
Αν ίσως σε άλλη γης γωνιά,
Σε μαύρα ξένα χώματα
Θελήσουν να με θάψουν...

Και τότε με το χωμά σου
ας με σκεπάσουν πάλι.
Και το κορμί μου το νεκρό,
Άντις το μνημά του πικρό,
Γλυκό σαν μάννας θα το βρη,
μού φαίνεται, άγάλη!

ΑΡΙΑΔΗ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΩΙΟΣ ΤΟΥ

Η αναχώρησις των τριών γεωγράφων ώρίσθη διά την 12 Αυγούστου, εν τη άκμη της βροχεράς εποχής.

Την παραμονήν της ημέρας εκείνης, δύο ταξείδιώται, καταλύσαντες εις τι Ξενοδοχείον της Βολιβάρης, συνωμίλουν εις το δωμάτιον του ένός εξ αυτών, περι την όγδον ώρα της έσπέρας. Έλαφρά, δροσερά αύρα εισήρχετο διά του παραθύρου, του άνοικτου επί της Άλαμέδας.

«Δησμονείς ότι είσαι θεός μου και ότι είμαι άνεψιός σου;» (Σελ. 19 στ. γ.)

Την στιγμήν εκείνην, ο νεώτερος των ταξείδιωτών, — έφηβος δεκαέξ έως δεκαεπτά έτών, — είπε προς τον άλλον γαλλιστί:

—Άκουσε με με προσοχήν, καλέ μου Μαρσιάλη. Πρίν κοιμηθούμε, θέλω να σου υπενθυμίσω διά τελευταίαν φοράν τι άπεφασίσθη μεταξύ μας.

—Όπως αγαπάτε, κύριε Παύλε...

—Βλέπεις; άνέκραζεν ο Παύλος, από τας πρώτας λέξεις λησμονείς το πρόσωπον που παίζεις!

—Μα πώς; ...
—Δέν μου όμιλείς, καθώς είπαμεν, εις ένικόν αριθμόν!

—Ά, ναί!... να πάρη η όργη... το εξέχασα... ή συνήθεια, βλέπεις...

—Μα ποιά συνήθεια, καλέ μου Μαρσιάλη; Άκόμη δεν έξεσυνείθισες; Συλλογίσου ότι είνε ένας μήνας τώρα που έφύγαμεν από την Γαλλίαν, και ότι μου όμιλούσες με το σ ύ εις όλον το ταξείδι, από το Σαιν-Ναζαίρ ως την Καρακάσση.

—Άλήθεια, έψιθύρισεν ο λοχίας Μαρσιάλης.

—Και τώρα που έφθάσαμε στη Βολιβάρη, δηλαδή ακριβώς τώρα που άρχίζει το ταξείδι, το όποϊον μάς επιφυλάσσει τόσας χαράς και ίσως ακόμη τόσας άπογοητεύσεις... τόσας θλίψεις...

Ο Παύλος έπρόφερε τας λέξεις ταύτας με βαθυτάτην συγκίνησιν. Το στήθος του έξωγκώθη, οι όφθαλμοί του έδάκρυσαν. Έν τούτοις συνεκρατήθη, βλέπων την άνησυχίαν, ή όποια έξωγραφηθή άμέσως επί του ρικνού προσώπου του λοχίου Μαρσιάλη.

—Λοιπόν, τώρα που είμεθα στη Βολιβάρη, —έξηκολούθη— σε μειδιών και εις τόνον θωπευτικόν, — λησμονείς ότι είσαι θεός μου και ότι είμαι άνεψιός σου;

—Τι ζήων που είμαι! άπεκρίθη ο λοχίας Μαρσιάλης, κτυπών διά της χειρός το μέτωπον δυνατά.

—Όχι... αλλά ξεχνάς, τα χάνεις... και αντί να με προσέχης σύ, πρέπει να... Έλα, καλέ μου Μαρσιάλη, πέ μου' δεν υπάρχει συνήθεια ο θεός να όμιλῃ εις ένικόν προς τον άνεψιόν του;

—Βέβαια.

—Άλλως τε από την πρώτην ημέρα, δέν σου έδωσα εγώ το παράδειγμα, και δέν σου όμίλησα πάντοτε με το σ ύ;

— Ναι... και όμως σὺ δὲν ἄρχισες ἀπὸ πολὺ μὲν.....

— Μικρός!... διέκοψεν ὁ Παῦλος το- νίζων ἰδιαίτερος τὴν τελευταίαν συλ- λαβὴν τῆς λέξεως ταύτης.

— Ναι... μικρός!... μικρός! ἐπα- νέλαβεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα προσηλοῦτο μετὰ τρυφερό- τητος ἐπὶ τοῦ δῆθεν ἀνεψιοῦ του.

— Καὶ μὴ λησμονῆς, προσέθεσεν οὐ- τος, ὅτι «μικρός» ἰσπανικὰ λέγεται π- ο υ ε ν ο.

— Π ο υ ε ν ο, ἐπανελάβεν ὁ λοχίας. Καλὰ αὐτὴ τῆ λέξι τὴν ξέρω... καὶ καμμιά πενηνταριά ἀκόμη, ἀλλὰ ὄ- χι περισσότερες, ἂν καὶ βάλω ὅλα τὰ δυ- νατά μου διὰ νὰ μανθάνω.

— Ὡ, τὸ χονδροκέφαλοι ἀπήντησεν ὁ Παῦλος. Μήπως κάθε ἡμέραν, εἰς ὄλον τὸ ταξεῖδι, δὲν σ' ἔβαζα νὰ κάμνης τὸ ἰσπανικὸν σου μάθημά;

— Τί τα θέλεις, Παῦλε! εἶνε φοβε- ρὸν διὰ στρατιώτην τῆς ἡλικίας μου; πού εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν δὲν ὠμίλησεν πα- ρὰ γαλλικὰ, νὰ μάθῃ τώρα αὐτὰ τὰ κο- ρακίστικα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δύσκολο πρᾶ- γμα νὰ ἐξίσπασθῶ, πού σου λέει ὁ ἄλλος.

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, καλέ μου Μαρ- σιάλη!

— Καὶ μήπως δὲν ἔγινε λιγάκι ὡς τώ- ρα; Ξεύρω, σοῦ εἶπα, ἓνα σωρὸ λέξεις. Νά, ξεύρω νὰ ζητήσω νὰ φάγω: Ν τ έ- μ ε ο ὕ σ τ ε τ ἄ λ γ κ ο ν τ έ κ ό- μ ε ρ' νὰ πιῶ: ν τ έ μ ε ο ὕ σ τ ε τ ν τ έ μ π έ μ π ε ρ' νὰ κοιμηθῶ: ν τ έ μ ε ο ὕ σ τ ε τ ο ὕ ν α κ ἄ μ α' πόσο ἔχει αὐτό; Κ ο υ ἄ ν τ ο β ἄ λ ε ἔ σ τ ο; Ξεύρω νὰ πῶ εὐχαριστῶ: Γ κ ρ ἄ τ σ ι- α ς! καὶ καλὴ μέρα: Μ π ο υ ε ν ο ς ν τ ι ἄ ς! καὶ καλὴ νύκτα: Μ π ο υ ε ν ο ς ν ο ς ν ὄ τ σ ε ς! καὶ τί κάμνετε; Κ ό- μ ο ἔ σ τ α ο ὕ σ τ ε τ; Καὶ εἶμαι ἱκα- νὸς νὰ βλασφημῶ σὰν Ἀραγωνέζος ἢ σὰν Καστιλιανός: Κ α ρ ἄ μ π ι ν τ έ κ α ρ ἄ μ π α!

— Φθάνει... φθάνει... ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος, ἐρυθριῶν ἐλαφρῶς. Ἐγὼ βέ- βαια δὲν σου ἔμαθα ποτὲ αὐτὰς τὰς βλα- σφημίας, καὶ θὰ κάμης καλὰ νὰ μὴ τὰς μεταχειρίζεσαι κάθε ὥρα.

— Τί νὰ σοῦ κάμω, Παῦλε; Παλαιὰ συνήθεια, βλέπεις, στρατιωτικὴ. Ἄν δὲν πῶ μερικὰ «νὰ πάρ' ἢ ὄργῃ» καὶ «νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!» μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὀμιλία μου δὲν ἔχει κανένα γούστο... Καὶ ἂν εἶνε πρᾶγμα πού μάρεσει ἀπ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, πού ἐσύ τὴν μιλάς σὰν σ ε ν ι ὄ ρ α...

— Πρόσεχε, Μαρσιάλη!!!

— Ἄ, ναι... με συγχωρεῖς... εἶνε πού ἔχει τόσες βλασφημίας, ὅσες καὶ λέ- ξεις!

— Καὶ φυσικὰ αὐτὰς θὰ πέρνης εὐκο- λώτερα.

— Θέλει καὶ ρώτημα, Παῦλε; Ἡ νο- μίμεις ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, δ- ταν ὑπηρετοῦσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, μ' ἐμάλλωσεν ποτὲ διὰ τὰς βλασφημίας μου;

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ, τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπον τοῦ νεανίου ἠλλοιώθη προφανῶς, καὶ δάκρυ ὕγρανε τὰ βλέφαρα τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ

— Ὡ, Παῦλε μου, ὑπέλαβεν οὗτος ἂν ὁ Θεὸς μοῦ ἔλεγε τώρα: «Λοχία, σὲ μιὰν ὥρα θὰ ξανασφίξῃς τὸ χέρι τοῦ συν- ταγματάρχου σου, ἀλλὰ μετὰ δύο λεπτὰ θὰ σε κεραυνοβόλῃσω», θάπαντοῦσα:

«Ποῦ καλὰ, Κύριε!... ετοίμασε τὸν κεραυνὸ σου καὶ σκόπευσε 'στὴν καρδιά!»

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε τὸν γηραιὸν στρατιώτην, τῷ ἐσπόμενος τὰ δάκρυα, καὶ ἠτένισε μετὰ στοργῆς τὸν ἀγαθὸν αὐ- τὸν ἄνθρωπον, τὸν τραχὺν καὶ ἄξεστον, ἀλλ' εἰλικρινῆ, τὸν ἱκανὸν διὰ πᾶσαν ἀ- φοσίωσιν. Καὶ ἐνῶ ὁ λοχίας τὸν εἰλικυσε πρὸς τὸ στῆθος του καὶ τὸν ἔθλιθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του:

— Δὲν πρέπει, ὅμως νὰ με ἀγαπᾷς τόσον πολὺ, λοχία μου, τῷ εἶπεν ὁ Παῦ- λος, θωπεύων αὐτόν.

— Μὰ εἶνε δυνατόν;

— Δυνατόν... καὶ ἀναγκαῖον μάλι- στα... τοῦλάχιστον ἐμπρὸς εἰς τὸν κό- σμον... ὅταν μᾶς βλέπουν ἄλλοι...

— Καὶ ὅταν δὲν μᾶς βλέπουν;

— Τότε εἰμπορεῖς νὰ με μεταχειρίζε- σαι μὲ περισσότερην τρυφερότητα, ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις...

— Δύσκολον!

— Τίποτε δὲν εἶνε δύσκολον, ὅταν εἶ- νε ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον. Μὴ λησμο- νῆς τί εἶμαι: ἀνεψιός, ἔχων ἀνάγκη νὰ τον μεταχειρίζεται ὁ θεὸς του με αὐ- στηρότητα.

— Μὲ αὐστηρότητα! ἐπανελάβεν ὁ λο- χίας Μαρσιάλῃ, ἀνυψῶν τὰς μεγάλας του χεῖρας, ὡς διαμαρτυρίαν, πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ναι... ἀνεψιός, τὸν ὁποῖον ἠναγ- κάσθης νὰ πάρῃς μαζί σου εἰς τὸ τα- ξεῖδι, διὰ νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃς μόνον του εἰς τὸ σπίτι, καὶ κάμη καμμιά τρέλλα.

— Τρέλλα;!

— Ἀνεψιός, πού θέλεις νὰ τον κά- μης στρατιώτην, σὴν καὶ σένα...

— Στρατιώτην;!

— Ναι... στρατιώτην... ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ σκληραγωγηθῇ, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇσιν ὅταν τοῦ πρέπη τιμωρία.

— Καὶ ὅταν δὲν του πρέπη;

— Θά του πρέπη, ἀπήντησεν ὁ Παῦ- λος μειδιῶν, διότι εἶνε κακὸς νεοσύλλη- κτος, κωθῶν!...

— Κωθῶν;!

— Ναι, καὶ ὅταν θὰ τον τιμωρῆς δη- μοσίᾳ...

— Θά του ζητῶ συγγνώμην ἰδιαίτε-

ρως!... ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς λοχίας.

— Ὅπως θέλῃς, ἀγαπητέ μου Μαρ- σιάλη, φθάνει μόνον νὰ μὴ μᾶς βλέπῃ κανεὶς.

Τότε ὁ λοχίας ἐφίλησεν τὸν ἀνεψι- ὸν του, ἀφ' οὗ πρῶτον τῷ ὑπενοθύμισεν, ὅτι κανεὶς ἀδιάκριτος δὲν ἤμποροῦσε νὰ τους ἴδῃ εἰς τὸ κλειστὸν ἐκεῖνο δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου.

— Τώρα, Μαρσιάλῃ, εἶνε ὥρα νὰ κοι- μηθούμε, εἶπεν ὁ Παῦλος. Πήγαινε εἰς τὸ διπλὰν δωμάτιόν σου, καὶ ἔπειτα θὰ κλεισθῶ ἐγὼ 'στὸ δικό μου.

— Θέλεις νὰ γρυπνήσω τὴ νύκτα ἀ- πέξω ἀπὸ τῆ θύρα σου; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς.

— Περιττόν... δὲν εἶνε κανένας κίν- δυνος...

— Τὸ ξεύρω... ἀλλὰ...

— Ἐ, ἔ! ἔτσι λοιπὸν θὰ παίξῃς πρό- σωπον αὐστηροῦ θεοῦ, ἀφ' οὗ ἀρχισες ἀπὸ τώρα νὰ με ν ι α ν ι α ρ ι ζ ῆ ς;

— Μὰ εἰμπορῶ νὰ εἶμαι αὐστηρὸς μὲ σένα;

— Πρέπει νὰ εἶσαι, διὰ νὰ μὴ μᾶς ὑ- ποπτευθοῦν.

— Τότε λοιπὸν, Παῦλε, διατί ἤθελες νὰ ἔλθῃς;

— Διότι ὄφριλα νὰ ἔλθω.

— Διατί δὲν ἔμενες καλλίτερα 'στὸ σπίτι μας, ἐκεῖ πέρα... 'στὸ μαλακζ ἢ 'στὴ Νάντη;...

— Διότι τὸ καθήκόν μου ἦτο νὰ ἔλθω.

— Καὶ μήπως δὲν ἤμποροῦσα νὰ κά- μω τὸ ταξεῖδι μόνάχος μου;

— Ὅχι, θεῆ μου.

— Τί, διὰ τοὺς κινδύνους; Μὰ τὸ ἐπάγ- γελμά μου εἶνε νὰ τους ἀψηφῶ. Αὐτὸ ἔκαμα 'ς ὄλην μου τὴ ζωὴ. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν θὰ διέτρεχα τόσους, ὅσους θὰ διέτρε- χες σὺ.

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐπέμεινα νὰ γίνω ἀ- νεψιός σου, καλέ μου Μαρσιάλῃ.

— Ὡ, ἂν ἦτο τρόπος νὰ συμβουλευ- θοῦμε 'ς αὐτὸ ἐπάνω τὸν συνταγματάρ- χην μου!... ἀνέκραξεν ὁ λοχίας.

— Καὶ πῶς; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος συ- νοφρωθεῖς.

— Ὅχι... εἶνε ἀδύνατον. Ὅμως, ἂν λάβωμεν βεβαίαις πληροφορίας 'στὸν Ἄ- γιον Φερνάνδον, καὶ ἂν εἶνε γραπτό μας νὰ τον ξαναἰδοῦμε, τί θὰ πῆ;

— Θὰ εὐχαριστήσῃς τὸν λοχίαν του, πού εἰσήκουσε τὰς παρακλήσεις μου καὶ μὲ ἄφησε νὰ ἐπιχειρήσω αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Καὶ θὰ σε σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, λέγων ὅτι ἔκαμες τὸ καθήκον σου, ὅπως κ' ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἰδικόν μου.

— Τελοςπάντων!... ἄς εἶνε!... ἀ- νέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς ἐσὺ, παι- δί μου, μὲ κάμνετε ὅπως θέλεις.

— Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ σωστόν, ἐπειδὴ εἶσαι θεῖός μου, καὶ ἐπειδὴ ἓνας θεὸς πρέπει νὰ ὑπακούῃ πάντοτε τὸν ἀνεψιόν του, — ἐννοεῖται ὅμως, ὄχι μπροστὰ 'στὸν κόσμον!

— Ἄ, ὄχι μπροστὰ 'στὸν κόσμον!... αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα!

— Καὶ τώρα, καλέ μου Μαρσιάλῃ, πήγαινε, καὶ ὕπνον ἐλαφρόν. Ἀὔριον τὸ πρῶτ' ἐνωρίς πρέπει νὰ πάρωμεν τὸ βαπό- ρι τοῦ Ὀρενόνκου, καὶ νὰ ἡ ὥρα νὰ μὴ το προσθάσωμε!

— Λοιπὸν, καληνύκτα, Παῦλε!

— Καληνύκτα, φίλε μου, μονάκριβέ μου φίλε! Ἐς αὔριον, καὶ ὁ Θεὸς βοη- θός!

Ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξε, τὴν ἔκλεισε πάλιν μετὰ προσοχῆς, καὶ ἐβεβαιώθη ὅ- τι ὁ Παῦλος ἔστρεψεν ἀπὸ μέσα τὴν κλει- δα καὶ ὤθησεν τὸν σύρτην. Ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ αὐτὶ κολλημένον εἰς τὸ θυροφυλλόν. Ἦκουσε τὸν Παῦλον ὁ ὁποῖος, πρὶν κατακλιθῆ, ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, ὁ ψίθυρος τῆς ὁποίας ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ὁ μικρὸς κατεκλίθη, τότε μόνον ὁ λοχίας ἀπεσφύρη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔκαμε τὸ ἴδιον.

Ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ δύο γάλλοι;... Πάθεν ἔρχονται;... Τί θέλουν εἰς τὴν Βενεζουέλαν;... Διατί συνεισέφεραν νὰ παίξουν τὴν κωμῶδιαν τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ;... Πρὸς ποῖον σκοπὸν θὰ ἐπεβίβάζοντο ἐγὼς τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Ὀρενόνκου, καὶ μέχρι ποίου σημείου θὰ νέπλεον τὸν μέγαν ποταμὸν;

Εἰς τὰς πολλαπλὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποκριθῶμεν ἀπὸ τοῦδε. Τὸ μέλλον θάποκριθῇ, — καὶ πραγματι- κάς, μόνον τὸ μέλλον εἰμπορεῖ νὰ το κάμῃ.

Ὅπως δὴποτε, ἰδοὺ ὅσα δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀνωτέρω συνομιλίας.

Ἦσαν δύο Γάλλοι, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βρετάνης, ἐκ τῆς πόλεως Νάντης. Ἄλλ' ἂν μᾶς ἔγινε γνωστὴ ἡ πατρίς των, μᾶς εἶνε ὅμως ἀγνωστος ἀκόμη ὁ δεσμός, ὁ ὁποῖος τοὺς συνδέει, ἢ πρὸς ἀλλήλους σχέσις των. Καὶ ἐν πρώτοις, ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἐπρόφωρον τόσον συχνά, καὶ πάντοτε μετὰ μεγάλης συγκινήσεως;

Ὁ νέος δὲν ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἀπὸ δεκαῆξ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν. Εἶχε μέτριον τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' εὐρωστὸν τὸν ὄργανισμὸν, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Μεθ' ὄλην τὴν σοβαράν, τὴν μελαγχολικὴν μάλι- στα ἔκφρασιν, τὴν ὁποῖαν προσελάμβανεν ἢ μορφή του, ὡς ἂν ἐρρέμαζεν, ἢ φυ- σιογνωμία του ἦτο θελκτικὴ, μὲ τὸ γλυ- κὺ ἐκείνο βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὸ μειδιάμα τὸ ἀποκαλύπτον μικροὺς λευ- κοὺς ὀδόντας, μὲ τὰς ἀνθηρὰς παρειάς, τὰς ἄλλως τε ἠλιοκαεῖς κάπως, ἐκ τοῦ τελευταίου ταξιδίου. Ὁ ἑτέρος τῶν δύο Γάλλων, πενηντοντούτης περίπου, εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὡς λοχίας ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ, ὁ ὁποῖος μᾶ-

λιστὰ τῷ ἔσωσε κάποτε τὴν ζωὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἰς ἓνα τῶν πο- λέμων τοῦ Ναπολέοντος Γ'. Ἦτο ἐκ τῶν γηραιῶν ἐκείνων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι παραμένοντες μέχρι τέλους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παλαιοῦ ἀρχηγῶ των, ἀρωσιωμένοι καὶ εὐερέθιστοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, 'ς τὰ μέσα καὶ 'ς τὰ ἔξω τοῦ σπιτιοῦ, οἱ ὁ- ποῖοι βλέπουν ἀνατρεφόμενα τὰ παιδιὰ, ὅταν δὲν τ' ἀνατρέφουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι τὰ μαλλῶν καὶ τὰ παραγαί- δεύουν, οἱ ὁποῖοι τοῖς δίδουν τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἱππασίας, χορεύοντες αὐτὰ ἐπὶ τῶν γονάτων των, καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ὀδικῆς, διδάσκοντες εἰς αὐτὰ τὰ σαλπίσματα τοῦ συντάγματος.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς, μεθ' ὅλα τὰ πεν- τήκοντα ἔτη του, εἶνε ἀκόμη εὐθυτενῆς καὶ ρωμαλέος. Διὰ τὸν σκληραγωγημέ- νον αὐτὸν στρατιώτην, τὸ ψῦχος καὶ ἡ ζέση δὲν εἶχαν πλέον καμμίαν σημασίαν, καὶ οὔτε εἰς τὴν Σενεγάλην θὰ ἐσφίγητο, οὔτε εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ ἐπάγωνεν. Ὑ- ψηλός, ἰσχνός, ἰσχυρός, γενναῖος, ἀτρό- μητος, ἱκανὸς νὰ ψηφῆσῃ τὰ πάντα, νὰ πράξῃ τὰ πάντα, χάριν ἐκείνων τοὺς ὁ- ποῖους ἀγαπᾷ. Φαίνεται δὲ ὅτι δύο μό- νον ἀγαπᾷ τώρα εἰς τὸν κόσμον: τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ, καὶ τὸν Παῦ- λον, τοῦ ὁποῖου συγκατετέθη νὰ γίνῃ καὶ θεός...

Ἐχει τὸ ἐλάττωμα ὄλων τῶν παλαι- ῶν στρατιωτικῶν: εἶνε μουρμούρης, γρι- νιάρης: ἔστω! ἀλλὰ κατὰ βάθος, ὁποῖα ἀγαθὴ φύσις, ὁποῖα τρυφερὰ καρδιά, ὁποῖα ἠρωικὴ ἀφοσίωσις! Μὲ πόσην στοργὴν, μὲ πόσην προσοχὴν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ νέου! Μὲ πόσας φροντίδας καὶ περιποιήσεις τὸν περιβάλλει, μολοντί ἀπεφασίσθη νὰ φέρεται πρὸς αὐτὸν μὲ αὐστηρότητα! Καὶ ἂν ἐτόλμα κανεὶς τὰ τον ἐρωτήσῃ, πρὸς τί τόση αὐστηρό- τητος καὶ προφύλαξις; — ὦ, ἀλλοίμονον τότε, πόσον ἄγρια βλέμματα θὰ ὑψίστατο, πόσον τραγείλια καὶ ἀπότομους ἀπαντή- σεως θὰ ἐλάμβανε!...

Τοῦτο συνέβη πολλάκις κατὰ τὸν διά- πλου τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὅσοι τῶν ἐπι- βατῶν τοῦ ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον τοὺς μετέφερον εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἠθέλησαν νὰ συνάψουν σχέσεις μετὰ τοῦ Παύλου, ὅσοι ἐζήτησαν νὰ τη- ὀμιλήσουν, νὰ τη προσφέρουν τὰς μικρὰς ἐκείνας καὶ συνήθεις μεταξὺ συνεπιβατῶν ἐκδουλεύσεις, ὅσοι ἠσθάνθησαν συμπά- θειαν πρὸς τὸν νεανίσκον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο μὲ τόσην σκαιότητᾳ ὁ παράξενος καὶ ἀπρόσιτος ἐκεῖνος θεός, ὅλοι αὐτοὶ τὴν ἐπαθάν, διότι ἀμέσως ὁ ἄγγριος θεὸς τοὺς ἔβαζεν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ τόσον καλὰ, ὥστε δευτέραν ἀ- πόπειραν δὲν ἔκαμναν!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΚΠΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὰ περίχωρα τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως Βάλ- μοραλ, πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Τρία ξανθὰ καὶ χαριτωμένα παιδάκια ἐψάρευαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ἦσαν μόνα. Διεσκέδασαν ἐκεῖ πολλὴν ὥραν, καὶ ὅταν ὁ μεγαλύτερος ὑπενοθύμισεν ὅτι ἔ- πρεπε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σ π ί τ ι, εἶ- δαν ὅτι ἦτον ἀργά, καὶ ὅτι ἔσαν νὰ ἔτρε- χαν δὲν θὰ ἐπρόφθαιναν τὸ γεῦμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνοῦσεν ἓνας χωρικός μὲ τὸ ἀμαξάκι του.

— Ἐ, μπάρμπα! τοῦ φωνάζουν μᾶς πέρνεις 'στ' ἀμάξι; Βιαζόμεθα νὰ πάμε σπίτι, καὶ εἶνε κάμποσο μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀγαθὸς ὅπως ὄλοι οἱ Σκῳτοὶ, δὲν ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ τοὺς τρεῖς μικροὺς φαράδες.

— Καὶ πού θὰ πάτε; τοὺς ἠρώτη- σεν, ἄμα ἀνέβησαν καὶ ἐστρυμώχθησαν εἰς τὸ ἀμαξάκι.

— Εἰς τὸ Βάλμοραλ, ἀπήντησεν ὁ μεγαλύτερος.

— Εἰς τὸ παλάτι; Καὶ τί γυρεύετε σεῖς εἰς τὸ παλάτι;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλ- λίας! ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ μεγα- λήτερος.

Ὁ χωρικός ἐγέλασε:

— Χά, χά, χά... ἔτσι ἔ; Τότε ἡ εὐγενεία του— ἔδειξε τὸν μεσαῖον, — θὰ εἶνε ὁ δούκας τοῦ Ἐδιμβούργου.

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ μεγαλύτερος, καὶ αὐτὸς— ἔδειξε τὸν μικρότερον, — εἶνε ὁ δούξ τοῦ Κόννωτ.

— Ἔτσι ἔ; χά, χά, χά. Μωρὲ τὰ διαβολάκια, πού θέλουν νὰ μου κάμουν τὰ βασιλοπούλα! ἐσκέφθη ὁ χωρικός.

Ἐπειτα δυνατὰ:

— Ἐγὼ λοιπὸν ξεύρετε ποῖος εἶμαι;

— Ὅχι, ποῖος εἶσαι;

— Εἶμαι... εἶμαι ὁ Σάγης τῆς Περ- σίας.

— Χά, χά, χά!.. χά, χά!.. χά!..

Τὰ τρία παιδάκια ἔβαλαν τὰ γέλια. Ἄλλ' ἢ συνομιλία δὲν ἐξηκολούθησε. Εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, ὁ χωρι- κὸς τὰ ἐκύτταξε μόνον μὲ πονηρὸν χαμό- γελον, σὰν νὰ ἔλεγε: «Ναί, ἠύρατε καὶ ἄνθρωπο νὰ κοροϊδέφετε!...»

Καὶ τὸ ἀμαξάκι ἐφθασὲν εἰς τὸ Βάλ- μοραλ... Εἰς αὐλικὸς ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πάρκου καὶ ἐκύτταζε μὲ πολλὴν ἀνη- συχίαν εἰς τὸν δρόμον, μόλις εἶδε τὸ ἀμάξι καὶ ἀνεγνώρισεν τὸ φορτίον του, ἔκαμε κίνημα χαρᾶς καὶ ἔτρεψεν εὐθὺς μέσα, φωνάζων:

— Οἱ πρίγκιπες! οἱ πρίγκιπες!

Καὶ ὁ χωρικός, ὅταν ἐπίεσθη ὅτι εἶ- χεν εἰς τὸ ἀμάξι του τὸν μέλλοντα Βα- σιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἀπέμεινεν ὡς στήλη ἄλατος!

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τὸν βλέπετε ; Εἶνε μικρὸς Βοημὸς καὶ παίζει τὴν φλογέραν του, περιμένων τὸν διαβάτην, ὁ ὁποῖος θὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὸ ἄσμα του καὶ θὰ του ρίψῃ καμμίαν δεκάραν.

Δήλωσις : Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἐπομένως, αἱ λύσεις των δὲν εἶνε δεκταί, παρά θταν στέλλονται σύμφωνα με τοὺς ἄρθρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια). ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ;

— "Ελα, Βριγίτα, λίγα γλυκίσματα 'ς ἓνα πιατάκι δὲν θὰ σου δώσουν μεγάλο κόπο! εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε με ὕφος συμβιβαστικόν.

— Τί; γλυκίσματα! ἐφώναξεν ἡ οἰκονόμος. Μπορεῖ νὰ χορτάσῃ μόνον με γλυκίσματα ἓνα παιδάκι; Ὀλίγη ἀνάγκη! Ἄ μπά! Ἐγὼ θὰ τῆς φέρω γαλατόσουπα με πολλή - πολλή ζάχαρι. . . Ἀφήστε, κύριε, 'ς ἐμᾶς τὴ μικρούλα. Ὁ θὰ τὴν κρατήσωμε ἐδῶ καὶ θὰ τὴν περιποιηθῶμε ὅπως πρέπει.

— Ὁ θὰ τὴν κρατήσετε; εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε σχεδὸν θυμωμένος. Τί σγέσιν ἔχω ἐγὼ μαζὶ τῆς; Τὴν ἔφεραν ἐδῶ κατὰ λάθος, καὶ ὁ ἀνθρωπὸς πού τὴν ἔφερε, καθὼς μου εἶπεν ὁ Λάρρης, θὰ γυρίσῃ ἀπόψε. Τότε θὰ μάθωμεν τί τρέχει καὶ θὰ τὴν στείλωμεν ἐκεῖ πού πρέπει. Ὅσον διὰ τὰ γλυκίσματα, Βριγίτα, αὐτὴ μόνη τῆς τὰ ἐγύρεψε.

Ἡ Βριγίτα ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε : — "Ἄν ἦταν, κύριε, νὰ δίνουν 'στὰ παιδιὰ ὅ,τι γυρεύουν, πολὺ λίγα θὰ ἐβγαζάν, καὶ ὁ κ. Βῶρκε, ἔννοια σας, προσέθεσε με χαρακτηριστικὴν χειρονομίαν, ἐμπιστευθῆτέ τὴν 'ς ἐμένα, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω.

— Θέλω νὰ φάγω! ἐπανέλαβε τὸ κοράσιον

— Ἀμέσως! περίμενε, κοριτσάκι μου! εἶπεν ἡ Βριγίτα, καὶ ἐξῆλθε βιαστικῆ; διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα τῆς μικρᾶς ξένης.

Τὸ κοράσιον εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν, καὶ ὁ κ. Βῶρκε παρηκολούθει τὰ κινήματά του με κάποιαν ἀνησυχίαν. Ἦρχισε νὰ πηγαινοέρχεται ἐκεῖ - μέσα με ἄργον βῆμα, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὴν μίαν

ἕως τὴν ἄλλην ἄκρην, διότι, ἀντὶ νὰ προχωρῆ ἕως τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἐπωφεληθῆ ὅλου τοῦ μήκους τῆς αἰθούσης, ἔκαμνε τακτικὰ μεταβολὴν μόλις ἔφθανεν εἰς ὠρισμένον κόκκινον ἀνθος τοῦ τάπητος, καὶ πάλιν ἔκαμνε τὸ ἴδιον, μόλις ἔφθανεν εἰς τὴν ἐστίαν. Ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶχε φορέσῃ ὀλίγον στραβὰ τὸ καπελάκι τῆς καὶ ἐφυσούσεν ὀλονὲν κωμικῶς, φουσκώνουσα τὰ ρόδινα μαγουλάκια τῆς.

« Παράξενον πλάσμα! » ἐσυλλογίσθη ὁ καλοκάγαθος κ. Βῶρκε.

— Ἐγὼ τώρα εἶμαι ὁ πλοίαρχος! εἶπεν ἔξασφα ἡ μικρούλα, καὶ ἔσκασε τὰ γέλια.

Ὁ πλοίαρχος! Ἄ, βέβαια, ἦτο ὁ πλοίαρχος, καὶ τώρα πλέον ἐξηγοῦντο ὅλα. . . Ἐπεριπατοῦσε τάχα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης. Ναυτὴς ξένος, καθὼς εἶπεν ὁ Λάρρης, τὴν εἶχε φέρῃ εἰς τὸ σπίτι. Διὰ νὰ ἔλθῃ ἕως ἐδῶ, ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε διάσχισῃ μεγάλην θάλασσαν, καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸν στενὸν πορθμὸν ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Ἰρλανδίαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; διότι εἰς τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ταξειδίων, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ὀλίγας μόνον ὥρας, οἱ πλοίαρχοι δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν ἐνδὸς παιδίου. Τὸ καταστρώμα τῆς πρύμνης εἶνε προσωρισμένον διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου καὶ διὰ τοὺς ἐπιβάτας τῆς πρώτης θέσεως; οἱ περισσότεροι δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, διατηροῦν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν τὴν συνήθειαν νὰ σ ο υ λ α τ σ ἄ ρ ο υ ν κατὰ μήκος καὶ πλάτος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνε πρὸ ὀλίγου τὸ κοράσιον.

— "Ελα ἐδῶ, μικρούλα μου! τῆ εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε, τείνων τὴν χεῖρά του. Καὶ ἡ μικρὰ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν χωρὶς δισταγμὸν, χωρὶς φόβον.

— Πέ μου τὸνομά σου. Πῶς σε λέγουν ;

— Μπεμπέκα! — Μπεμπέκα, τὸ ξεῦρω. Μὰ τί ἄλλο ἀκόμη; Οἱ ὑπηρεταί, παραδειγματὸς χάριν, πῶς σε φωνάζουν; — Κοκωνίτσα, κυρία, μισοίτσα *). . . ξέρω κ' ἐγὼ ;

— Μὰ καλὰ δὲν ἔχεις ὄνομα ἐσύ ; Σὲ λέγουν Ἄννα, Μαρία, Μαργαρίτα, πῶς ;

— Δέν με λέγουν οὔτε Ἄννα, οὔτε Μαρία, οὔτε Μαργαρίτα, ἀπήτησεν ἡ μικρὰ με ὑψίστην περιφρόνησιν. Ἐμένα με λέγουν Ρόζα!

— Ἄ, Ρόζα! τί ὠραῖο ὄνομα! Ρόζα θὰ πῆ τριαντάφυλλο καὶ ἀλήθεια εἶσαι σὰν τριανταφυλλάκι.

— Πάρε λοιπὸν τὴν Ρόζα 'στὴν ἀγκαλιά σου.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἤρχισε νὰ ναρριχᾶται. Ὁ κ. Βῶρκε τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του, ὅπου ἐκείνη ἐκαλοκάθησεν εὐθύς, καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰ ὠραῖά τῆς χεῖλάκια, τῷ εἶπε με τόνον βασιλίσσης, ἡ ὁποία προσφέρει ἀμοιβὴν εἰς κανένα ὑπῆκοόν τῆς :

— Νὰ σε φιλήσω!

Τὸν ἐφίλησε, τὴν ἐφίλησε καὶ ὁ κ. Βῶρκε μ' εὐχαρίστησεν, καὶ τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἡ Ρόζα ἔχωσε τὸ ξανθὸν κεφαλάκι τῆς εἰς τὸ γιλέκον του καὶ ἔπαιξε με τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὠρολογίου του. Ἐπειτα τῷ ἐφιθύρισε εἰς τὸ αὐτί :

— Πές μου ἓνα παραμῦθι!

Παραμῦθι; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! καὶ πού ἤξευρεν ἐκεῖνος παραμῦθια ;

— Καλλίτερα νὰ μου πῆς ἐσύ, τῆ εἶπε με φωνὴν τρυφερὰν.

— Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ξέρει. . . ἡ Ρόζα δὲν εἶνε νταντᾶ!

— Τότε λοιπὸν νὰ μου πῆς τίποτε ἄλλο. Πέ μου ἂν θελήσῃς, πῶς ἦλθεν ἡ Ρόζα ἐδῶ ;

— Ἡ Ρόζα ἦλθεν ἐδῶ μ' ἓνα μεγάλο μεγάλο βαπόρι, πού ἐταξείδευσε πολλὰς, πολλὰς ἡμέρας 'στὴ θάλασσα. Μὰ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς ; προσέθεσεν, ἐν ᾧ αἱ γωνίαι τοῦ στόματός τῆς ἐκατέθησαν, ὡς νὰ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ.

— Ὁ θὰ ἔλθῃ, σὲ λίγο, σὲ λιγάκι! εἶπεν ἀμέσως ὁ κ. Βῶρκε, τρομάξας τὴν ἐπαπειλούμενην καταιγίδα. Καὶ ὁ μπαμπᾶς σου σ' ἔφεραν ἐδῶ ; Αὐτὸς θὰ ξαναγυρίσῃ νὰ σε πάρῃ ;

— Ὁχι, καλέ, ὁ μπαμπᾶς. Ἐνας ναύτης μ' ἔφερε ἐδῶ. Τοὺς ξέρεις ἐσύ τοὺς ναῦτες ; Τί καλοὶ πού εἶνε οἱ ναῦτες! . . Ἄχ, ἡ Ρόζα ἦταν βρεγμένη μούσκεμμα, καὶ ἦταν σὲ μιὰ μικρῆ, μικροῦτσικη βαρκούλα, ὄχι πιά 'στὸ μεγάλο καὶ εὐμορφο βαπόρι. . . καὶ ἡ βάρκα ἐκουνοῦσε. . . καὶ ἡ Ρόζα ἐπεινοῦσε, καὶ ἐδιφοῦσε, καὶ δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε

*) Μισοίτσα, μικρὰ μίς, μικρὰ δεσποινίς.

νὰ πῆ. . . Ἡ καίμενη ἡ Ροζούλα! . .

— Ἡ καίμενη ἡ Ροζούλα! ἐπανέλαβε καὶ ὁ κ. Βῶρκε, χαϊδεύων τὸ κοράσιον, καὶ ἐκπλησσομένης πού ἠὲχαριστεῖτο τὸσον πολὺ με τὴν μικρὰν Ρόζαν εἰς τὰ γόνατά του, εἰς τὴν ἀγκαλιάν του. "Ε, δὲν θὰ μου πῆς τίποτε ἄλλο ; . . Ποῖός ἦταν με τὴ Ρόζα 'στὸ μεγάλο βαπόρι ;

— Ἦταν ὁ πλοίαρχος καὶ μου ἔδινε γαλετάκια, μπομπόνια ἓνα σωρὸ. Τὸν ἀγαπᾶς ἐσύ τὸν πλοίαρχο ;

— Ἄκους ἐκεῖ! Ἄμὲ ἡ μαμμά ; ἦταν μαζὶ σου :

— Ἄ, ὄχι, ἦταν ἡ νταντᾶ.

— Καὶ πού εἶνε τώρα ἡ νταντᾶ ;

— Ἡ νταντᾶ δὲν ἦταν 'ς ἐκείνη τὴν κακὴν βαρκούλα πού μας ἐκουνοῦσε. Ἡ νταντᾶ ἔμεινε 'στὸ μεγάλο βαπόρι. Οἱ ναῦτες ἔπεσαν με τὴ Ρόζα 'στὴ θάλασσα, κ' ἔπειτα μ' ἐκρατοῦσαν ψηλὰ ἀπὸ τὸ νερὸ, κ' ἔπειτα τὰ κύματα ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω μας, κ' ἔπειτα μᾶς ἐσκέπασαν, κ' ἔπειτα δὲν ἐβλέπα πιά τίποτα!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἡ Ρόζα δὲν ἐφαίνετο πλέον διατεθειμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν καὶ νὰ ποικιρῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Βῶρκε.

— Θέλω νὰ κάνω ἄλογο τὸ πόδι σου! εἶπεν καὶ ὀλισθήσασα ἕως κάτω, ἐκάθησε καθβαλικευτὰ ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς τῶν διασταυρωμένων ποδῶν του.

— "Ελα, γρήγορα! γρήγορα! ἐφώναξεν ἐγείρομένη καὶ πάλιν χαμηλόνουσα, διὰ νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν ἐπὶ τὴν κάμη. "Ελα λοιπὸν! παλτᾶλογο! ἀκαμάτικο! κοῦτὸ! Ὁ θὰ σε κτυπήσω! "Ελα, γρήγορα! πῶ γρήγορα! πολὺ! πολὺ!

Καὶ ὁ κ. Βῶρκε εὐρέσθη ἠνάγκασμένος νὰ κινή τὸν πόδα του με τὴν ταχύτητα, ὥστε ἤρχισε νὰ σβῆται.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ρόζα ἀνερχήθη μέχρι τοῦ στήθους του, καὶ με φωνὴν ἤρεμον τὸν ἠρώτησεν μήπως ἤθελε καλλίτερα νὰ καθῆ εἰς τοὺς ὤμους του ἢ νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ κεφάλι του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλὸν νὰ γρηθῆ αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἡ μικρὰ ἐφώναξε με ὕφος αὐστηρόν:

— Ἄ, μὰ π ρ ε ε ἰ νὰ παύσῃς με τὴ Ρόζα!

Τότε ἐζήτησε καὶ καλὰ νὰ τὴν λικνίσῃ εἰς τὴν ἀγκαλιάν του καὶ καθὼς τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ χεῖρά του ὁ κ. Βῶρκε, εὐπειθῆς, καὶ τὴν ἐκουνοῦσεν, ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ τραγουδῆ ἓν παιδικὸν νανούρισμα, γνωστὸν του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐγύρισε πολλὰ χρόνια ὀπίσω. Ὡς μακρυνὴ ἀπήχθη εἰς τὴν μνήμην του αἱ λέξεις τοῦ ἄσματος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤρχισε μαζὶ τῆς νὰ τερετίξῃ :

Nani, nani, nana του, Ὡς σου γάλλῃ ἡ μάνα του, Νὰ του φέρῃ πέντε ἀγά Καὶ τοῦ ποτικῶ τοῦ τατιά.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο! ἐφώναξεν ἡ ἀπαιτητικὴ Ρόζα, κάθε φορὰν πού διέκοπτεν ὁ κ. Βῶρκε τὸ τραγούδι. Καὶ ὁ δικηγόρος ἠναγκάζετο νὰ τραγουδῆ ὀλονέν, θλίβων εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸ κοράσιον καὶ λικνίζων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Βριγίτα, κρατοῦσα μίαν σουπιέραν. Ἐσήκωσε τὸ σκέπασμά τῆς διὰ νὰ δεῖξῃ τὸ περιεχόμενον : ὄρεκτικωτάτην γαλατόσουπαν, διὰ τὴν ὁποίαν, — καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν κ. Βῶρκε, — δὲν ἐλυπήθη καθόλου τὴν ζάχαριν. Ἡ Ρόζα ἐκάθησεν ἀμέσως ὀδύσῃ εἰς τὰ γόνατα τοῦ κ. Βῶρκε, ἐκτύπησε τὰ παλαμάκια καὶ ἤρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ φωνάζῃ :

— Ὁρατᾶ! ὠρατᾶ!

Ἡ Βριγίτα ἐξεπλάγη κάπως, βλέπουσα τὴν θείσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο ὁ κύριός τῆς καὶ ἡ μικρὰ ξένη, προπάντων δὲ τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα των. Τὸ θέαμα ἦτο βέβαια περιεργότατον ἄλλ' ἠρέστη νὰ εἶπῃ :

— "Ελα, κοντὰ μου, νὰ σου δώσω νὰ φᾶς.

Ἡ Ρόζα ὁμῶς δὲν συνεχινήθη διόλου ἀπὸ τὴν προσφώνησιν. Ἀπεναντίας εἰδείξεν ὀλιγίστην διάθεσιν νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν φίλον τῆς, εἶπεν :

— "Ὁχι, ὄχι, ἐσύ θὰ μου δώσης νὰ φάγω τὴ σουπά μου. Ἐσύ, ἐσύ! ὄχι αὐτὴ!

Καὶ εἰδείξεν τὴν Βριγίταν με τὸν ἀντίχειρα ὑπεράνω τοῦ ὄμου τῆς, ἐφρασιτικῶς ἂν ὄχι ἐπιχαρίτως.

— Δόστε μου τὸ παιδί, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Βριγίτα πρὸς τὸν κύριόν τῆς.

— "Ὁχι, ὄχι, ἐσύ θὰ μου δώσης τὸ φαγί μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, σφίγγουσα τὸν λαϊμὸν τοῦ κ. Βῶρκε καὶ τρίβου-

σα τὸ τρυφερὸν μαγουλάκι τῆς ἐπάνω εἰς τὰς φαβορίτας του.

— Δέν μου δίδεις ἐδῶ τὴ γαλατόσουπα, Βριγίτα ; ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ κ. Βῶρκε, με κάποιον δισταγμὸν.

— Μπᾶ! μὰ τί εἶνε αὐτὰ ; ἐμούρμουρῖσε πολὺ σιγὰ ἡ Βριγίτα. Ἐπειτα ἐτοποθέτησε τὴν σουπιέραν εἰς ἓνα τραπέζι, πλησίον τοῦ κυρίου τῆς.

— Τώρα, Ροζούλα μου, φάγε τὴ σουπά σου, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε με τὴν πλέον θωπευτικὴν του φωνήν.

— Μὰ πρέπει νὰ μού, τὴν δώσης ἐσύ, ἀντεῖπεν ἡ Ρόζα καὶ τὸ τρυφερὸν μα-

« Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔφαγεν ὅλην τὴν γαλατόσουπαν » (Σελ. 23, στ. γ'.)

γουλάκι ἐτρίφθη ἀκόμη δυνατότερα εἰς τὰς φαβορίτας του.

Τί νὰ κάμῃ ; τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ παρά νὰ ὑπακούσῃ :

Τότε, με μυριάς ὄσας προφυλάξεις, ἐπῆρε μίαν χουλιάρειαν ἀπὸ τὴν ὠραίαν καὶ παχέαν γαλατόσουπαν, τὴν ἐφύσησε, καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ κόκκινον στοματάκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ ὡς ράμφος πτηνοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ρόζα ἔφαγεν ὅλην τὴν γαλατόσουπαν, με πολλὴν ὄρεξιν, ἔπειτα ἐστάθωρε τὰ παχουλά γαστρακία τῆς καὶ εἶπε :

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για τὸ ὄρατο γεῦμα τῆς Ρόδου !
 Μόλις ἐτελείωσε τὴν παιδικὴν αὐτὴν προσευχὴν, ὁ κ. Βῶρκε, ἀκουσίως καὶ ἐκπληττόμενος ὁ ἴδιος διὰ τὸ κίνημά του, ἀπέθεσε φίλημα εἰς τὸ ξανθὸν κεφαλάκι. Ἄλλ' ἂν ἐξεπλάγη αὐτός, τὸ κοράσιον ὁμῶς, τὸ καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων του, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴν ἐκπληξιν. Ἦτο βεβαίως συνειθισμένον νὰ ζῆ με φίλιὰ καὶ με χάδια, καὶ τα ἐδέχετο ὡς λατρείαν ὀφειλομένην.

[Ἔπειτα συνέχεια]
 ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΚΥΜΑ

Σπάζει τὸ κύμα φοβερό,
 Πάνω ἔστ' ὀβράχο τὸ γερὸ,
 Κι' ἔτσι τάνοιγει με καιρὸ
 Σπηλιά μεγάλη ἔστ' ὀβραχό.

Σιγά-σιγά, μὰ προχωρεῖ
 Καὶ ἡ κακία ἡ δολερή,
 Καὶ τὴν καρδιά τὴν πειδ γερή
 Νὰ καταστρέψῃ εἰμπορεῖ.
 ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΝΘΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ισ τὴν νῆσον Οὐίγ την, τὴν περιβρεχόμενην ὑπὸ τοῦ πελάγους τῆς Μάγχης, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ὀσφόρης, τὴν χειμερινὴν διαμονὴν

τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας, τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης, 9 Ἰανουαρίου, ὥρα 6,30', συβῆθη γεγονός μέγα: Γραῖα ὀγδοηκοντοῦτις, μήτηρ καὶ μάμμη, ἐπὶ κλίνης περιστοιχιζομένης ἀπὸ τὰ τέκνα της καὶ ἀπὸ τὰ ἐγγόνια της, ἐπρόφερε δι' ἄσθενους φωνῆς τὴν τελευταίαν της λέξιν «χαίρετε!» καὶ ἀφῆκεν ἡρέμα τὴν ὑστάτην πνοήν.

Ἦτο ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν, ἀποθνήσκουσα μετὰ βασιλείαν ἐξήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, μίαν τῶν μακροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ἀπὸ ὅσας ἀναφέρει ἡ Ἱστορία! Καὶ ἡ εἰδησις, διαδοθεῖσα μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ ηλεκτρισμοῦ ἀνὰ τὴν ὕψλιον, «ἐβύθισε τὴν ὑψηλίον εἰς πένθος». Ἦ ἐκφρασις, ὅχι, δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Οὐδέποτε ἄγγελμα θανάτου εὔρεν ἀπήχθαι λυπῆς καὶ συμμετοχῆς ἐπὶ με-

γαλητέρας ἐκτάσεως τοῦ πλανήτου μας, διότι, ἂν ὑπῆρξε καὶ ἄλλοτε ποτε Κράτος τόσῳ μέγα, τόσον εὐρὸ καὶ πολυάνθρωπον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνήνυ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς ἡ ἀποθανοῦσα Βασίλισσα, — ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ κεφαλῆς τοιοῦτου ἀχανοῦς Κράτους ἐστάθη ἡγεμὼν τόσον χρηστός, τόσον ἐνάρετος, τόσον ἄξιος σεβασμοῦ καὶ λατρείας, ὅσον ἡ Βασίλισσα Βικτωρία.

Διὰ τοῦτο τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ της ὑπῆρξεν ὄχι μόνον παγκόσμιον, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινές. Ἀπὸ τῆς Εὐρώπης μέχρι τῆς Ὠκεανίας, καὶ ἐπὶ τῶν πέντε ἡπείρων, ὅπου ὑπάρχουν κτήσεις καὶ ἀποικίαι βρετανικαί, ὅπου ὑπάρχουν ὑπήκοοι καὶ ὑποτελεῖς τῆς Ἀνάστης, ἐκατομμύρια καρδιῶν ἐπόνεσαν, ἐκατομμύρια ὀφθαλμῶν ἐδάκρυσαν. Τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο πένθος, — τὰ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα, αἱ ἐπίσημοι ἐπισκέψεις, τὰ μνημόσυνα, αἱ μεσίσεις σημαῖαι, τὰ μελανὰ κρέπια, οἱ καγονιοβολισμοί, καὶ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλας περιπτώσεις εἶνε ἐπιβεβλημένα μόνον ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ δὲν ἐκφράζουν τίποτε, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐξέφραζον λύπην ἐγκάρδιον, συμπάθειαν ἀληθινήν. Λαοὶ πάσης φυλῆς, καὶ παντὸς χρώματος, καὶ πάσης γλώσσης καὶ παντὸς πολιτισμοῦ, ἀπὸ τῶν πολιτῶν Ἀγγλων μέχρι τῶν βαρβάρων καὶ ἡμιαγρίων ὑποτελετῶν, ἐξεδήλωσαν πένθος κατὰ μισροῦς τρόπους, ἕκαστος σύμφωνα μετὰ τὴν ἑθίμην καὶ τὰ ἔθιμά του, ἀλλ' ὅλοι ἐπίσης βαθεῖ καὶ εἰλικρινές. Καὶ ὄχι μόνον οἱ ὑπήκοοι καὶ οἱ ὑποτελεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ξένοι, φίλοι ἢ ἀντιζῆλοι, καὶ ἐχθροὶ ἀκόμη, συνεμερίσθησαν τὸ πένθος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους.

Καὶ ἤθελα σήμερον νὰ σας κόμω τὴν σκιαγραφίαν, νὰ σας δώσω τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς μεγάλης, τῆς κραταιᾶς καὶ λατρευτῆς αὐτῆς Βασίλισσης, τῆς ὁποίας ὁ θάνατος, ὁ ἐνδοξὸς ὅσον καὶ ἡ ζωὴ, συνεκίνησεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐπροκάλεσε τοιαύτας ἐκδηλώσεις. Ποῖα ἄρα γε νὰ ἦσαν τὰ προτερήματα τῆς γυναικός; ἡ ὁποία ἡγαπήθη, ὅσον δὲν ἀγαπῶνται συνήθως οἱ ἡγεμόνες, καὶ ἡ ὁποία, μολοντὸ καθήμενὴ εἶνε ἐνὰ τῶν ἰσχυροτέρων θρόνων τοῦ κόσμου, εὔρε μεχριτέλους ἀγάπην, λατρείαν ἀληθινήν, καὶ περιστοιχῆθη, ζῶσα καὶ νεκρά, ὄχι ὑπὸ κολάκων ἀλλ' ὑπὸ φίλων πιστῶν;

Πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶχε πολὺ μεγάλα προτερήματα, πολὺ μεγάλας καὶ θαυμαστάς ἀρετάς, ὥστε νὰ θεωρῆται γενικῶς ἀνταξία τῆς ὑψίστης θέσεως τὴν ὁποίαν κατέεχε, καὶ ἀνώτερον τῆς θέσεως ταύτης, αὐτὸ τὸ ἄτομον της. Μὴν ἦτο σοφὴ; μὴν ἦτο μεγαλοφυής; Μὴν ἦτο ἐπὶ τέλους ὠραία; Τί;

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες, ὅλα τὰ περιοδι-

κά τοῦ κόσμου γέμουσιν ἀπὸ ἄρθρα, βιογραφίας, χαρακτηρισμούς, ἀνέκδοτα τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Ἀνεγνώσα πάρα πολλὰ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ἐνεθυμήθη ὅσα σχετικὰ ἔτυχε νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἄλλοτε. Ποιηταί, συγγραφεῖς, πολιτικοί, διπλωμάται, δημοσιογράφοι, ἔγραψαν πολλάκις ἐγκώμια καὶ χαρακτηρισμούς τῆς Βασίλισσης Βικτωρίας. Ἠξεύρετε ὁμῶς ποῖος τὴν ἐχαρκτήρισε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους, ποῖος κατήσχυνεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς, ἐπαληθεύων ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀποστόλου ὅτι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταίσχυνῃ;» .. Μία γυνή, ὄχι συγγραφεὺς, ὄχι ποιήτρια, — μία ἀπλοῖκή γυνὴ τοῦ λαοῦ, μία ὑπέρτερη τῶν ἀνακτόρων. Αὐτὴ ἔδωσε τὸν ὠραιότερον, τὸν τελειότερον χαρακτηρισμὸν τῆς Βασίλισσης, τὸν χαρακτηρισμὸν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅλους, καὶ τὸν μόνον τὸν ὁποῖον θὰ σας μεταδώσω.

Λοιπόν, ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶπε μίαν φορὰν περὶ τῆς Βασίλισσης Βικτωρίας: «Εἶνε τόσον καλὴ, ποῦ ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἦτο καὶ σύζυγος ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου.»

Σὰς κάμνει ἐντύπωσιν αὐτὸς ὁ ἀφελὴς χαρακτηρισμὸς; Φαντάζεσθε, ἀλήθεια, πόσον, μὰ πόσον κ α λ ἡ ἔπρεπε νὰ εἶνε, διὰ νὰ τὴν κρίνῃ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη τοῦ λαοῦ, ὡς καλὴν σύζυγον ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου;

Νομίζω, ὅτι δυσκολεύεσθε ὀλίγον νὰ το ἐνοήσετε, καὶ θὰ σας ὑποβηθῆσω. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἰσχὺς, τὸ μεγαλεῖον, κρύπτουν πολλάκις τὰ ἐλαττώματα, σκεπάζουν τὴν ἀπουσίαν πραγματικῶν ἀρετῶν, — τούλαχιστον διὰ τὸν κόσμον. Τοῦτο ὁμῶς δὲν συμβαίνει διὰ τὸν πτωχόν, τὸν ἀνίσχυρον. Αὐτὸς διὰ νὰ ζῆσῃ, νὰ γαπηθῇ, νὰ ἐκτιμηθῇ, ἔχει ἀνάγκην ἀτομικῶν προτερημάτων, ἀξίας πραγματικῆς. Ἦ ὑπέρτερη λοιπόν, ἡ ὁποία ἐκρινεν οὕτω τὴν βασίλισσαν, τί ἔκαμε; Μὲ μίαν της φράσιν, τῆς ἀφῆρεσε πρὸς στιγμὴν τὸ σκῆπτρον, τὴν ἐξέδωσε τῆς πορφύρας, τῆς λάμπφως τοῦ στέμματος, — ἡ ὁποία εἶνε πολλάκις ἀπατηλὴ, — καὶ μᾶς τὴν ἔδειξεν ὡς ἀνθρωπῶν, ὡς γυναῖκα. «Εἶνε, εἶπε, τόσον καλὴ, ὥστε ἡμποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τον κάμῃ εὐτυχῆ, καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι της με φρόνησιν καὶ με οἰκονομίαν, καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ παιδιὰ της, καὶ νὰ τὰ κάμῃ καλὰ καὶ χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ γαπάται ἀπὸ ὅλους. Δι' αὐτὰ ὅλα χρειάζοντα: σπουδαῖα προτερήματα, καὶ τὰ προτερήματα αὐτὰ τὰ ἔχει μετὰ παραπάνω ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Μὴ βλέπετε ποῦ εἶνε βασίλισσα ἡμποροῦσε εἰσαίρεται καὶ νὰ μὴν εἶνε τίποτε δὲν θὰ ἔχανε. Ἐρωτήσετε ἐμὲ ποῦ τὴν ξεύρω ἀπὸ κοντὰ, ποῦ τὴν εἶδα εἰς τὸ σπίτι της ...»

Τοιαύτη ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Ὅχι ὠραία, ὄχι σοφὴ, ὄχι μεγαλοφυής. Ἄλλ' ἀγαθὴ, ἀνεπίδεικτος, εὐσεβής, ἐλεημῶν, ἀπλοῖκή, συνετὴ, πρότυπον συζύγου, μητρὸς καὶ μάμμης. Διὰ τοῦτο τὴν ἡγάπων, τὴν ἐλάτρευον, τὴν ἐσέβοντο τόσον. Θὰ τὴν ἡγάπων ἐπίσης καὶ θὰ τὴν ἐσέβοντο, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἀκόμη βασίλισσα.

Σὰς ἀσπάζομαι
 ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ

Ὁ Μίμης καὶ ἡ Μιμίκα ἦσαν διδύμοι. Ἔμεναν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶχαν ἕνα σωρὸ ζῆλα: πρῶτα-πρῶτα τὰ δύο ἄσπρα ἀρνάκια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐχάρισεν ὁ μπαμπᾶς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῶν ἔπειτα τὰ πέντε κουνέλια τοῦ Μιμῆ μετὰ τὰ κόκκινα ματάκια τὴν ὄρθιαν τῆς Μιμίκας μετὰ τὰ ἐπτὰ κοτοπουλάκια τῆς: τοὺς δύο σκύλους Ἀζὼρ καὶ Ἀράπην, καὶ τέλος τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας: τὴν μεγάλην γάταν Λιλίαν καὶ τὴν κόρην της τὴν Ἀσπροῦλαν, ἡ ὁποία τῆς ὁμοιάζε τόσον πολὺ, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι βλέπεις τὴν Λιλίαν μετὰ τὸ κανοικίλι ἀνάποδα.

Ἡ Μιμίκα εἶχεν ἀκόμη καὶ μίαν πολυμελῆ οἰκογένειαν κουνελῶν. Ἄλλ' ὁ Μίμης, ἂν καὶ ἦτο ὁ ἀνεγνωρισμένος ἰατρός τῶν, συγκαταβαίνων κάποτε νὰ τὰς ἰατρεύῃ με χάπια ἀπὸ ψίγαν ἄρτου, ὁμῶς τὰς ἐπεριφρονοῦσε, καὶ ὡς μεγάλον ἀγόρι ποῦ ἦτο, δὲν κατεδέχετο πάντα νὰ παῖξῃ μαζί των.

Ἄλλ' ἦλθε περίστασις νὰ τὰς ἐκτιμῆσῃ περισσότερο καὶ τοῦτο συνέβη τὴν ἀξιοσημειωτοὺν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κούκλα Πόλλυ, — μίαν κούκλα ἀπὸ καουτσού, — ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς γατίτσας Ἀσπροῦλας. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἦπῆρχε πελωρία καστανέα πλησίον τοῦ ποταμοῦ, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καστανέαν αὐτὴν, ἕνα μικρὸν κίσκε, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὰ παιδιὰ διὰ τὰ παιχνίδια των. Πρὸ ὀλίγου ἡ Μιμίκα εἶχε παραθέσῃ ἐκεῖ πολυτελέστατον συμπόσιον εἰς τὰς κούκλας της, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἡ Πόλλυ, ἡ πλεόν φιλάσθενος ἀπὸ ὅλας, κατελήφθη ἀπὸ δυνατὸν στομαχόπονον. Ἡ Μιμίκα τὴν ἐβγαλεν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ τὴν ἐξῆπλωσε μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι: ἔπειτα ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρὸν Μίμην, διὰ νὰ της δώσῃ τὸ ἀπαραίτητον ἰατρικόν.

Μόλις ἔφυγεν αὐτὴ, νὰ ἡ γάτα Λιλίαν μετὰ τὴν Ἀσπροῦλαν της. Ἄμα εἶδαν τὴν Πόλλυ, ἡ ὁποία ἐκοιμάτο, ὁ λωσδιόλου ἀκίνητη, καὶ ἡ Λιλίαν ἐστάθη, ἔπειτα, ὄχι χωρὶς πολλὰς προφυλάξεις, ἐπλησίασε, τὴν ἐμύρισε, τὴν ἐσκούντησεν ἐλαφρὰ μετὰ τὸ ποδάρι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐβεβαίωθη ὅτι ἦτο ὁλωσδιόλου ἀκίνητος,

καὶ ὅτι ἡ Ἀσπροῦλα ἡμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μόνη της, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Τότε ἐσύστησεν εἰς τὴν Ἀσπροῦλαν της νὰ εἶνε φρόνιμη καὶ νὰ μὴ πλησίασῃ κἀθλοῦ τὸ νερόν, διότι αὐτὴ ἴδη ἐπήγαιεν ὀλίγον νὰνακαυθῆ. Ἐμῆθε λοιπόν εἰς τὸ κίσκε, ἐξῆπλωθῆ ἐλαφρὰ εἰς τὸ κρεβατάκι τῆς μεγάλης κούκλας, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδυθίσθη εἰς γλυκὺν ὕπνον καὶ εἰς γλυκύτερα ὄνειρα, — διότι ὄνειρεύετο τὰ παχύτερα καὶ ὀρεκτικώτερα ποντικία τοῦ κόσμου ...

Ἡ Ἀσπροῦλα ἤρχισε νὰνυπομονῆ. Ἀφ' οὗ ἐκυνήγησεν ἀρκετὰ μίαν ἢ δύο πεταλοῦδας, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησε τὴν οὐρανὸν της τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τοὺς γύρους τῆς ἦλθε ζάλη, ἐκάθησε, καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τί ἄλλο ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ.

Εἰξεύρετε ὁμῶς, ὅτι ὅταν οἱ μικροί, — καὶ τὰ γατάκια ἀκόμη, — δὲν ἔχουν τίποτε ὠρισμένον νὰ κάμουν, συχνὰ ἐπινοοῦν κάποιαν τρέλαν. Αὐτὸ συνέβη τώρα καὶ μετὰ τὴν Ἀσπροῦλαν. Ἦρχισε νὰ χορεύῃ τριγύρω εἰς τὴν Πόλλυ, καὶ νὰ ὀρμᾷ κάθε τόσον ἐπάνω της, καὶ νὰ κτυπᾷ μετὰ νύχια της ἕνα κόκκινον φιδόγκον ποῦ εἶχεν εἰς τὸ κεφάλι. ... Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν φιδόγκον αὐτὸν ἐχώθησαν τὰ μυτερὰ νύχια τῆς γατούλας τόσον βαθεῖα, ὥστε δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ ἀμέσως, καὶ καθὼς ἔφρευε, παρέσυρε καὶ τὴν Πόλλυ ἀρκετὰ μακρὰ εἰς τὸ χορτάρι. Πολὺ πέρασεν αὐτὸ! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! θὰ ἐξυπνοῦσεν ἡ Πόλλυ; Ὅχι ἤθελε νὰ παῖξῃ καὶ αὐτὴ;

Καὶ ἡ Ἀσπροῦλα ἀπεφάσισε νὰ ξαναρχίσῃ. Νέα ἐφοδος, νέον γάντζωμα τοῦ φιδόγκου μετὰ τὰ νύχια, νέον τράβηγμα τῆς κούκλας πάρα κάτω.

Μὰ τί εὐμορφον ποῦ ἦτο αὐτὸ τὸ παιχνίδι! Ἡ Ἀσπροῦλα ἦτο κατενθουσιασμένη! Δὲν ἐβλέπε πλέον ἔμπρὸς της, παρὰ τὸν κόκκινον φιδόγκον, τὸν ὁποῖον εἶχε καταξέσχισῃ. Καὶ δὸς του ἐτραβοῦσε τὴν ἐλαφρὰν καὶ ἀτυχῆ Πόλλυ πάρα κάτω. . . καὶ πάρα κάτω. . . καὶ πάρα κάτω. . . ἕως ὅτου. . . μπλοῦμ! παρ' ἑσὲς καὶ τὲς δύο μέσα εἰς τὸ ποτάμι!

Ἦτο ἐξαφνικόν, διότι ἡ Ἀσπροῦλα, εἰς τὴν μέθην τοῦ διασκεδαστικοῦ παιχνιδίου, εἶχε ξεχάσῃ καὶ τὸν ποταμόν, καὶ τὰς συστάσεις τῆς μητέρας της, καὶ ὅλα. . . Ἐφοβήθη πάρα πολὺ ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ κρῦν νερόν, — ξεῦρετε δὰ πόσον τὸ φοβοῦνται ἡ γάτες! — καὶ ἐπιάσθη ἀπελπισμένη ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Πόλλυ, μισουλίζουσα, ξεφωνίζουσα σπαρακτικῶς.

Οὔτε ἡ Πόλλυ, οὔτε ἡ Ἀσπροῦλα δὲν ἤξευραν νὰ κολυμβοῦν. Εὐτυχῶς ὁμῶς ἡ Πόλλυ ἐπέπλεεν, καὶ ἡ Ἀσπροῦλα, χώνουσα βαθεῖα τὰ νύχια της εἰς τὸ φόρεμα, κατάρθωνε νὰ στέκεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μίμης καὶ ἡ

Μιμίκα ἐπέστρεφαν μαζί. Ἦκουσαν τὰ ξεφωνητὰ, ἔτρεξαν εἰς τὸ ποτάμι, καὶ εἶδαν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα. . .

Τί νὰ κάμουν; Ἡ ὄχθη ἦτο ἀπόκρημνος, καὶ δὲν θα ἡμποροῦσαν νὰ κατεβοῦν, παρὰ μετὰ κατακλῦλισμα, ὅπως ἡ Πόλλυ καὶ ἡ Ἀσπροῦλα. Ἐπειτα τὸ νερόν ἦτον βαθύ. . . ἔπειτα δὲν εἶχαν κἀρὸν διὰ χάσιμον. . . Ὁ Μίμης ἔτρεξεν εἰς τὸ κίσκε, ἀρπάξε μίαν μακρὰν σαπίδα, ἡ ὁποία τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς γέφυρα, ὅταν ἐβρεχε, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ὄχθην, ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω εἰς τὸ νερόν. Τότε κατέβη σιγά-σιγά μετὰ μωρίας προφυλάξεις, ἐσκύψεν, ἀπλώσεν ὅσον ἡμποροῦσε τὸ χέρι του καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ νερόν τὴν Πόλλυ καὶ τὴν Ἀσπροῦλαν, χωρὶς νὰ τὰς χωρίσῃ, διότι ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ γατίτσα ἦτο σκαρφαλωμένη εἰς τὸ φόρεμα τῆς κούκλας. Ἐπειτα, σφίγγων τὸ διπλοῦν ἀλλ' ὄχι βαρὺ φορτίον ἐπὶ τοῦ, στήθους του, ἀνέβη τὸν ἐπικίνδυνον ἀνήφορον καὶ παρέδωσε τὰς δύο ἀτυχεῖς εἰς τὴν Μιμίκαν. ἡ ὁποία ἐπερίμευεν ἐναγωνίως, ἐν φῇ ἡ Λιλίαν, προστρέξασα κατόπιν ἐορτῆς εἰς τὰς κραυγὰς τῆς θυγατρὸς της, ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς τρελλή.

Μολοντούτο, οὔτε ἡ γάτα οὔτε ἡ κούκλα εἶχαν πάθῃ τίποτε σπουδαῖον. Τὰς μετέφεραν γρήγορα εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ἡ Ἀσπροῦλα ἐξεστάθη εἰς τὴν φωτιαν καὶ παρηγορήθη γρήγορα μετὰ ὀλίγον γάλα, ἡ δὲ Πόλλυ ἐδέχθη τόσας ὑπερβολικὰς περιποιήσεις καὶ τόσα χάδια ἀπὸ τὴν μητέρα της, ὥστε ἂν ἦτο ἄλλο παιδί, βέβαια θὰ διεφθίρετο καὶ θὰ ἐγαλοῦσεν. Ἄλλ' ἡ Πόλλυ περιωρίζετο νὰ χαμογελά μακαρίως. Μάλιστα ἡ καλὴ της ὄψις ἔκαμε τὸν ἰατρὸν Μίμην νὰποφανθῆ, ὅτι τὸ κρῦν ἐκεῖνο λουτρὸν τὴν ὠφέλησε, ὅτι ὁ στομαχόπονος τῆς ἐπέραςε καὶ ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἀπὸ χάπια.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀσπροῦλαν, — ἡ ὁποία, καθὼς εἶδατε, ὠφέιλε τὴν ζωὴν της εἰς τὴν Πόλλυ, — πολὺν, πάρα πολὺν καιρὸν ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἀπέκτησε καὶ αὐτὴ γατάκια, συχνὰ τοῖς διηγῆθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ τὰ διδάξῃ δύο πράγματα: Πρῶτον νὰ μὴ πειράζουσι ποτὲ τὲς κούκλας, καὶ δευτέρον νὰ κοῦβουν πάντοτε τὰς συμβουλάς τῆς μητέρας των.

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

τά τόσα μαθήματα, και κάποτε να μου γράψης;) **Φίλιπ Φίλιπ** (και εγώ υπέθετα ότι δεν θα έβλε-
πες το ψευδώνυμόν σου, διότι ή επιστολή σου εί-
χε παραπέση και παρήθε πολύς καιρός έως να
σου άπαντήσω) τώρα λοιπόν πού το είδες, να το
τιμήσης;) **Ισημερινόν του Κόσμου, Μαγικήν**
Εικόνα, Κόρ... Καρ... (διά την κάρταν υπήρ-
χε γραμματισμός διά τα τετράδια, την πρώτην
φοράν, δχι.) **Άσπρο Κάρβονο** (τάς εύχάς μου
διά τή εύτυχή γενέθλια· διά τή ζήτημα εκείνο,
να πιστεύσης βί, τι σου είπεν ή φίλη σου άρσα-
κιάς) **Έλαφόν της Αρτέμιδος** ([E] εύγε δ·
δία· είσαι πολύ καλό κορίτσι.) **Εύτυχή Θήνη**
([E] και σύ άλλο τόσον· να μου φιλήσης τόν μι-
κρόν Δημήτριον, και έξοι να τον βάζης· να μου
γράψης πάντα·) **Βασιλικήν Γ. Λουκακή** (είθε
να εκπληρωθούν αι ώράται αύται εύχαι·) **Φόρδην**
Μίσην (εύχριστώ θερμώς διά τή ζεσπάθωμα·
άλλά διά ψευδώνυμον, ή νέα μου φίλη πρέπει να
μου γράψη ιδιοχειρως·) **Θαλασσινόν Δουλοῦδ** (αι
προτάσεις σου είν τή προσεχές· άντεύχομαι τή
αύτα·) **Νευρόσπαστον** (πολύ εύχριστως θα
γνωρίσω και τόν άδελφόν σου·) **Ιωάννην Δ.**
Φιλίππουδουλον (χαίρω πού έγινες καλά, και
να μου γράψης συχνότερα·) **Αθηναίον Ζίφον**
(βεβαίωτατα!) **Μαρ. Θ...** (Έλαβα τή διά τή Α.
Π. Μικρά Μυστικά·) **Μ. Α. Μεράκην, Σαρ-
θην Βωώτιδα** (έστειλα τή Λευκωμα·) **Άλλο-**
προσαλλον ([E] να σε ιδώ λοιπόν φέτος·) **Ανα**
μένω·) Ν. Κ. Δεκαβάλλαν, Ναυσοπούλαν
της Ανδρόν (εύχριστως πολύ πολύ και διά τή
δευτερον ζεσπάθωμα·) **Ενδόξον Ψαριανήν,**
Μικράν Ανδρίον, Μπαμ - Μπούμ, Έροθράν
Μελάνην (βεβαίως θα λάβης μέρος·) **Οδυσεία**
Γ. Λύδην (έστειλα·) **Ημέραν της Έλευθε-**
ρίας (δέχομαι και λίαν Ιταλικώς· άλλ· εμπο-
ρείς· καλλίτερα και άσφαλέστερα να τα στείλ-
ης διά ταχυδρομικής επιταγής·) **Τυόδα κτλ.**

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Ια-
νουαρίου, θαπαντήσω είν τή προσεχές.

18. Λεξιθηρία.
Διά τών γραμμάτων τών λέξεων: φυλακή, οίκοθεν, ποῦ, να σχηματισθῆ μία μόνη λέξις.
Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Ἀγρονομολογικίου

19. Παίγνιον.

23			
	62		
		25	
			108
			59

Ζητεῖται να συμπληρωθῶν τὰ κενὰ τετραγ-
ωνία δι' οἰωνόποτε ἀριθμῶν οὕτως, ὥστε καθε-
στώς και ὀριζοντίως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν
να εἴνε 200.
Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμίδιον.

20. Μαγικόν γράμμα με φράσειν.
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτω λέξεων, δι' ἑνός ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
τῶς και ὀριζοντίως, ἔλλαι τόσαι λέξεις αἱ ὅσαι
κατὰ σειράν ἀποτελοῦσι φράσιν
Κάστανα, πᾶς, ἦλος, ἦσυχος.
Έστειλῆ ἐπὶ τῆς Ἄσπας τῆς Κερκίρας.

21. Φωνηεντόγραφος.
Τῆ βοήθεια ἐνός φωνηέντος εἰς πάντοτε ἐπα-
ναλαμβανόμενον, σχηματίσατε πέντε λέξεις ἐκ
τῶν κάτω συμφώνων, ὧν ἡ σειρά δύναται να
μεταβληθῆ. — ρσφ - νσκ - σλχ - σρκ - μκρς.
Έστειλῆ ἐπὶ τῆς Κοραλίας Μασσαί.

22. Φωνηεντόλεπον
μθν - θρ - μ - πθν
Έστειλῆ ἐπὶ τῆς Ζουλίνας

23. Μαγική Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 22 δημοσιευο-
μένης Μαγικῆς Εἰκῆνος. Τὸ κενυμένον πρό-
σωπον θα ζωγραφισθῆ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Λυσογρά-
του, ἄνευ περιγραφῆς.

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ
Ἐπειδὴ ἐβράδυναν να τυπωθῶν αἱ Ἀγγελίαι
τοῦ 1901 και να σταλοῦν εἰς τοὺς φίλους μας
μετὰ τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς περὶ ἐγγραφῆς νέ-
ων συνδρομητῶν, — ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν
και ἀνανέωσιν με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς
τὸ Λαχεῖον, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 5 Ἰανουαρίου.

ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ
ἐξαιρητικῶς μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς τούτου.
Ἔσπε, ὅσοι νέοι συνδρομηταὶ θα ἐγγραφῶν ἀπ'
εὐθείας ἢ διά τὸ ζεσπάθωμα, και ὅσοι παλαιὸι
δὴνανέωσον τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 31
Ἰανουαρίου, θα λάθουν και αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν
ΚΛΗΡΟΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῆ
[Ἡ λέξις λεπτά 10, διά δι τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ
διαιρέσει τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει να εἴνε πολὺ ἐπιάνου-
να και να φράζων εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεση-
μέρας τῆς Δευτέρας τὸ θαυμάσιον διά τὸ φίλλον τοῦ
ἐγχομένου Σαββάτου, ἄλλως μίνον διά τὸ μεθεπόμενον.]

Παρακαλῶ τοὺς ἔχοντα τὴν εύχρηστίστην να
μοι στέλλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομι-
κά δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως, και θα τα ἀναπο-
δίδω δι' Ἀίγυπτιακῶν.—**Δέσποινα Κουφουδάκη,**
Ἡ διεύθυνσις μου: Mr Jean S. Stavrinaki,
docteur pour Mlle Despina P. Coufouda-
chi, Caïre (Egypte). (A. 5)

Τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς εύχομαι ἐπὶ τῷ νέῳ
ἔτει ἐκπλήρωσιν τῶν διακαστέρων πόθων
και τὴν Διάπλασιν τῶν μεγάλων, παγκόσμιον.—
Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου. (A. 6)

Ἀγοράζω Ἑλληνικά Γραμματιστήματα διων τῶν
ἐκδόσεων.—**Ε. Μαυρογιάννης, Κέρκυρα.**
(A. 1)

Ο Νοσταλγὸς Ἑλλήν εύχριστῆς ὅσους τὸν
συνεχάρησαν διά τὸ βραβεῖόν του, και ἰδιαί-
τέρως τὰς Ἀρσακειάδας, αἰτίνας τὸν συνεχάρ-
ησαν μέσον μιᾶς φίλης των συγκαίρει δὲ τοὺς
βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῆς καλλιγρα-
φίας, εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμόν και εἰς τὴν με-
τάφρασιν ἐκ τοῦ Κινεζικοῦ. (A. 7)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
και εἴνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξῶτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

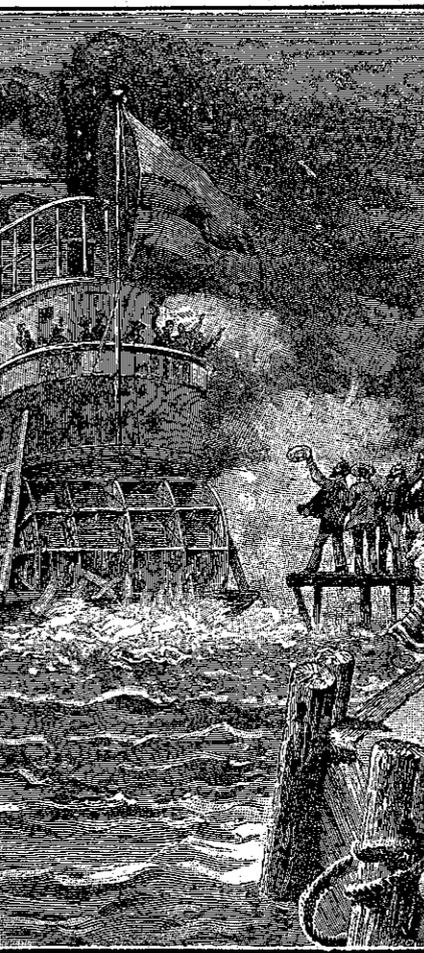
Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 4

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)
Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ
Ἔσον διά τὴν περιβολήν, ὁ μὲν ἀνε-
ψιὸς ἐφόρει πλήρη ταξιδιωτικὴν ἐνδυ-
μασίαν, εύρύχωρον, άνετον, ὑψηλὰ ὑπο-
δήματα με χονδρούς πάτους, και κράνος
(κασκαν) ἀπὸ ὑφασμα λευκόν· ὁ δὲ θεῖος
στολήν, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἦτο στρατιωτικὴ,
μόνον αἱ ἐπιωμίδες και τὰ σειρήνια τῆς
ἐλείπαν, διά να εἴνε. Εἰς μάτην ὁ Παῦλος
προσέπαθησε να τον πείσῃ, ὅτι ἡ
στενὴ αὐτὴ ἐνδυμασία δὲν ἦτο
κατάλληλος διά τὸ θερμὸν βενε-
ζουελικὸν κλίμα. Ὁ λοχίας Μαρ-
σιάλης ἦτο ἀμετάπειστος· βε-
βαίως δὲ θα διετήρει και τὸ
στρατιωτικὸν πιλίκιον, ἂν ὁ
Παῦλος δὲν τον υπεχρέωνε διά
τῆς βίας να φορέσῃ κασκαν, ὁ-
μοίαν με τὴν ἰδικήν του.

ρενός, ἀπὸ τοῦ ρηθέντος στομίου μέχρι
τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, ἀπαιτεῖ κάποιας
προφυλάξεως, κυρίως ἐξ αἰτίας τῶν ἰνδῶν
Κουίβων. Τέλος ὁ ἄνω Ὀρενόκος, ἀπὸ
τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου μέχρι τῆς Σιέρρα-
Παρίμας, εἴνε ἐ πάντων ἐπικινδυνωδέ-
στερος, διότι φυλαὶ καθασαυτὸ ἀγρίων
λυμαίνονται τὰς ὄχθας του.

μα τοῦ ταξιδίου των εύρίσκετο ἀκόμη
πέραν τῆς πολίχνης; ἡ ἀπόβροπτα περι-
στατικά θα τους ἐξώθουν ἴσως και μέ-
χρις αὐτῶν τῶν πηγῶν τοῦ μεγάλου
ποταμοῦ;
Τοῦτο κανεῖς δὲν ἦτο εἰς θέσιν να το
γνωρίζῃ, οὔτε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι!
Τὸ βέβαιον εἴνε, ὅτι ὁ συναγματάρχης
Κερμώρ πρὸ δεκατεσσάρων ἐ-
τῶν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, μετα-
βαίνων εἰς Βενεζουέλαν. Τί θα ἔκαμνον
ἐκεῖ, πρὸς ποῖον σκοπὸν και ὑπὸ ποίας
συνθήκας ἀπεφάσισε να ἐκπατριωθῆ,
χωρὶς μάλιστα να εἰδοποιήσῃ τὸν πιστὸν
του λοχίαν, — τί ἀπέγι-
νεν ἔκτοτε, αὐτὸ ὅλα θα
μάς τα εἶπῃ ἡ συνέχεια
τῆς παρούσης ἱστορίας.
Οὐδὲν ὀρισμένον και βέ-
βαιον μανθάνομεν ἐκ τῆς
συνομιλίας τοῦ λοχίου
Μαρσιάλης και τοῦ νεα-
ροῦ ἀνεψιοῦ του.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΑΥΜΑ
ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ
Τὸ θαυμασιώτερον, τὸ ἐντελέστερον ἔργον,
τὸ μέγιστον και ἄριστον τῶν Λεξικῶν, κατὰ
τὴν ὁμόφωνον γνώμην ὄλων τῶν Ἑλληνιστῶν,

Ἐννοεῖται, ὅτι χωρὶς να εἴνε
και παραφορτωμένα, τὰ κιβώτια
τοῦ λοχίου και τοῦ ἀνεψιοῦ του
περιεῖχον πᾶν τὸ ἀπολύτως ἀναγ-
γκαῖον διά τοιοῦτον ταξιδιον, ἀφ'
οὐ ἄλλως τε δὲν θα ἠδύναντο καθ'
ὄδον ναντικαταστήσουν τίποτε·
ἀσπρόρροχα, ὑπόδηματα, εἶδη
καλλωπισμοῦ, κλινოსκεπάσματα,
ὄπλα και πολεμοφόδια ἀρκετά, —
ζεῦγος πολυκρότων δια τὸν νέον,
ἔτερον ζεῦγος δια τὸν λοχίαν, και
ἀκόμη μιαν καραμπίναν, διά τῆς
ὁποίας οὗτος, σκοπευτῆς δεξιῶ-
τατος, ὑπέσχετο, τυχοῦσης εύκαι-
ρίας, να θαυματουργήσῃ.
Εὐκαιρίας; . . . Ἦσαν λοι-
πὸν τόσον ἐπικινδυνοὶ αἱ ὄχθαι
τοῦ Ὀρενόκου;
Ναὶ και ὄχι.
Ὡς ἐμάθαμεν ἐκ τῆς συνομι-
λίας τῶν κκ. Μιγκὲλ, Φέλιπ και
Βαρρίνα, ὁ κάτω Ὀρενόκος, ἀπὸ
τῆς πόλεως Βολιβάρης μέχρι τοῦ
στομίου τοῦ Ἀποῦρη, οὐδένα πα-
ρουσιάζει κίνδυνον. Ὁ μεσαῖος Ὀ-

« Μόλις ὁ Σίμων Βόλιβαρ ἐξεκίνησεν. » (Σελ. 31 στ. α'.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 27 Φεβρουαρίου
- Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δῖον να γράψωσι
τάς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Ἰνστιτούτῳ μᾶς εἰς φανίλλους, ἂν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1
11. Λεξιγραφος.
Ἐπίρρημα και ῥημα
Ἐνόνων ὡς εἰςεύρεις,
Χωρὶον παραχρημα
Τῆς Ἀτικῆς θα εὔρης.
Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Ἀγρονομίου
12. Συλλαβογράφος.
Ἐπίρρημα και ἐν πτηνῶν ἐάν συνενωθῶσι,
Ὡς μέλος εἰς τὸ σῶμα σου τὰ δύο θανάσιμα.
Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου
13. Τονόγραφος.
Ζητεῖται τώρα, φίλοι, να εύρεθῆ
λέξις κοινὴ, τριαντάβητος, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη
τῶ ἴδιον και ἀπαράλλακτον ὄρισε να σημαίνῃ.
Εἰς ὅποιαν συλλαβὴν κι' ἂν ποιησθῆ!
Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ἡραίων Τεχνῶν
14. Στοιχειογράφος.
Δύο νῆσοι εἰς ἀγῶνα περιήλθον μιαν ἡμέρα,
Μ' ἂν ἐνίκησεν ἡ πρώτη ἀγωνιστὴν ἡ ἡ δευτέρα.
Γιατί, ἂν και τῆς δευτέρας τὸν γενναῖον στρα-
τηλάτη
- Ἦρε ἡ πρώτη, — τὸνόμα τῆς ἐφορτώθηκε τὴν
[πλάτη]
- Έστειλῆ ἐπὶ τοῦ Λοξίου
15. Πυραμῆς
A	*			
M	+	*		
B	*	+	*	
K	*	+	*	*
- Έστειλῆ ἐπὶ τῆς Ἐπίδος τῶν Δυστυχῶν
- 16-17. Ἀστεῖα Παραράματα.
1. — Ὁ ὄφρωνς ἦτο θετός.
2. — Ἡ ὄλη εἴνε πνευμα.
Έστειλῆ ἐπὶ τῆς Ἡμεῖδος πῶ Ζαλόγγου

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 48 και 49.
875. Ἔτις (αἶξ, ὄς). — 876. Ἐπτά-λεπτά. —
877. Ὁ χρόνος. — 878. Ἡ μαμὰ ράπτει (γρή-
γορα ΠΥΨε)
879. ΦΙΛΙΠΠΟΣ 880. ΘΕΤΙΣ
Ω Μ ΕΡΙΣ
Τ Α ΡΙΣ
Ι Ρ ΙΣ
Ο Ι Σ
Σ Ω ΚΡΑΤΗΣ
881. Καὶ ἡ ὄργουα. — 882. ΕΛΑΘΗ, ΜΙΝΩΣ
ΠΡΩΡΑ (ἘΜΠουσα, ΔΙΡα, ἌΝΩ, ΤΟΡα,
ἩΣΔάκι). — 883. Ζῆσις βίον κράτιστον ἂν θυ-
μοῦ κρατῆς. — 884. Μῆδεν ἄγαν.
885. Ταῶς (τά, ὄς). — 886. Γέρος, Θέρος, Λέ-
ρος, μέρος. — 887. Λευκὴ-λευκὴ. — 888. Τὸ κά-
στανον.
889. Α ΔΗΛΟΣ
ΑΠΟ Α Υ
ΑΠΟΧΗ Ν ΔΕΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝ Ι Α Ο Α
ΟΧΛΟΣ Δ Ι ΜΟΣ Μ
ΗΩΣ Ι Ο
Ν ΑΡΝΟΣ
891. ΚΑΝΘΑΡΟΣ (Ἄννα, ναός, θάρρος, ρά-
κος, ὄφρος, ὄς). — 892. Δημόκριτος, Πρωταγό-
ρας, Ζήνων, Χίλων, Πλάτων. — 893. Μάτια πῶ
δὲν θαυροῦνται. — εύκολα λησμονοῦνται. — 894.
Σοφὸν τὸ σαφέ.